

MASTER NEGATIVE NUMBER

6003.77

திராவிட நாடு
மலர் 7, இதழ் 5
July 18, 1948

Record no. 1005

Tirāviṭa nāṭu
Malar 7, ital 5
July 18, 1948

Record no. 1005

திராவிடநாடு

விலை அஞ் 2 ஆண்டுசுந்தா ரூ 7 இலங்கை 15 சதம் மலாய்நாடு 12 காசு

மலர் 7

18-7-48

இதழ் 5

திரண்டு வாரீர்!

[சு. வ. தியாகராசன்]

—*—

அன்னைமொழி நமக்கும் ஒன்றுண்டு என்றே
அழியாத தற்குறிகள் மலிந்த நாட்டில்
அன்னைமொழிக் காதரவு தருவாரில்லை
ஆளவந்தார்க் கதுகுறித்துக் கவலையில்லை.
இன்னிலையில் எழிலற்ற வளமை யற்ற
நண்கலைகள் தொன்னூல்கள் ஏது மற்ற
வண்டமிழர்க் குதவாத 'இந்தி' தன்னை
வலியுறுத்தித் தமிழகத்தில் நுழைப்ப தேலே?

தாய்நாட்டை ஆட்சிசெய்த தண்டமிழ் உண்டு
தரணியேலாம் ஏவல்கொள ஆங்கில முண்டு
வாய்செத்த இந்தியினை வருந்திக் கற்றால்
வரப்போம் பலனெதுவோ? வாழ்வு நல்கும்
தாய்நாட்டுப் பற்றெழிந்து தமிழர் எல்லாம்
தானுரேன்றி வடவருக்குத் தாசராக
கோயூட்டும் இச்செயலை எதிர்த்தொழிக்க
நேர்மை மிகு தமிழர்களே திரண்டு வாரீர்!

Roja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113,

என் வாழ்வு

15-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

“நீ, என்னை ஏய்த்துவிட்டாய், என் மனம், மகா வேகனை அடைந்தது. புலம்பினேன். ஈஸ்வரி! இந்த மாமிசப் பிண்டத்தின் மீது கொண்ட மோகாத்மியத்தில் ஆயிரத்திலோர் பாகம், பதினாயிரத்திலோர் பாகம் உன்மீது பக்தியாக இருந்தால், அவன், ஒரு ஜெயின் தாதுக்காக என்னைக் கை விட்டது போல, நீ, செய்வாயோ! ஒருக்காலும் கைவிட்டிருக்காட்டாய்! நான் நீசன்—பாபி—உன்னை மறந்தேன்—உத்தம தருமத்தை இழந்தேன்—உலக போசத்தில் இச்சை வைத்து அலைந்தேன்—அவத்யுத்தேன்—கேவலம் ஒரு தாசி கட என்னைக் கை விட்டுவிட்டான்—நான் காதகன்—காமுகன்—கபோதி—கசுடன்—என்றெல்லாம், என்னை நானே நிந்தித்துக்கொண்டேன்—ஈஸ்வரி! நான் கெட்டதும் பட்டதும் போதும், இனி, உன் பாத மலரே கதி என்று கதறினேன்—அன்றிரவு கனவில் கருட வாகனத்தின் மீதேறி வந்தார், பகவான், “எழுந்திரா” என்றார்—“இனி, நீ தன்யனாய். நேரே, டில்லிக்குப் போ. அங்கு, நமது ஆணையைக் கூற, இன்னின் னரிடம்—அவர்களிடம் நான் கனவில் கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறேன், ஆகவே உன்னை அவர்கள் வரவேற்பார்கள்—அவர்களிடம் கூறி, மானசீக கோதூலம் ஏற்படுத்து, என்று உத்தரவிட்டுவிட்டு மறைந்தார். அதனாலேதான், நான் இந்தத் தலத்தை அமைக்க முடிந்தது” என்று கணபதி சாஸ்திரி கூறினான் ஒருமுறை. பொய்தான். ஆனால், இப்படிப் பல முறை பொய்களைச் சொல்லி, அலுத்த பிறகு, நிறும் பேசுவான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு; எனவே சகித்துக் கொண்டேன், அவன் பொய்களை. “உண்மையைச் சொல்ல மாட்டீர்கள்!” என்று மறுபடியும் கேட்பேன்—மறுபடியும் ஏதாவது புருசுவான்.

“உண்மை இதுதான். உன் நய வஞ்சகத்தால், என் மனம் வெந்து விட்டது. சே! இனி இவள் முகத்திலும் விழிக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்து, தீர்த்த யாத்திரைக்குக் கொப்பினை—திவ்யக்ஷேத்திரங்களை எல்லாம் தரிசித்துக் கொண்டு, கடைசியில் இமாசலம் வந்து சேர்

தேன். அங்கு, ஒரு தவசியிடம் சீடனாகி, தவம் செய்து வரப்பிரசாதம் பெற்றேன்” என்று ஒரு வேளை கூறினான். நான் நம்பமாட்டேன் என்பது தெரியுமே—இருந்தாலும், அவனுக்கு அவ்விதம் பேசுவதிலே, ஒருவகைச் சந்தோஷம். கடைசியாக உண்மையைச் சொன்னான்.

“லட்சுமீசர் என்றோர் கோமல் வான், இந்த டில்லிப் பட்டணத்துக்கு இருபது மைல் தொலைவிலே உள்ள கிராமத்திலே வசித்து வந்தான். அவனுக்கு ஏராளமான பூஜைகூடம் பெரிய வியாபாரம். நான், உன்னை விட்டுப் பிரிந்ததும், பல இடங்களில் சுற்றி விட்டு, கடைசியாக, அவனைத் தற்செயலாகக் கண்டேன். அவன் தன் கிராமத்தில், ஒரு சிறிய கோயிலைப் புதிதாகக் கட்டி, அதற்கு, விசேஷமான பூஜைகள் செய்தான்—அதற்கு மகத்துவம் ஏற்படுத்த விரும்பி, தெற்கே உள்ள திவ்யக்ஷேத்திரத்திலிருந்து அர்ச்சகரைத் தன் கோயிலுக்கு வரவழைத்து, வேலைக்கு அமர்த்த எண்ணினான்—நான் அவனைச் சந்தித்ததும், பழம் நழுவிப் பாவில் விழ்ந்தது போலாயிற்று. நானே அந்தக் கோயில் பூஜைக் காரியங்களைச் செய்கிறேன் என்று கொண்டு வரலானேன்—அத்துடன்—அவனுடைய வீட்டிலேயும், நான் தான் பூஜைசெய்வது. இந்த இரண்டு உத்தியோகமும், எனக்குக் கூடுமான வரையில் நல்ல வருமானம் கொடுத்தன. நிம்மதியாக இருந்தேன். தூரதேசத்தில் வசிக்கிறேன்—நமது சிநேகிதர்களை விட்டுப்பிரிந்து தனிக்குடியாக இருக்கிறேன், என்ற ஒரு மனக்குறை தவிர, வேறு கிடையாது. கோயிலிலே நான், பல உற்சவங்களை ஏற்பாடு செய்தேன்—அப்போதெல்லாம், சன்மானம் கிடைக்கும். எனக்குக் குடியிருக்க லட்சுமீசர், ஒரு தனி ஜாகையும்தான்மாயக் கொடுத்திருந்தான். வேலைக்குப் படி கறக்கும் நல்லபடி—அதைக் கவனித்துக்கொள்ள ஒரு ஆள்—சமயனுக்கு ஒருபையன்—வீடு பெருக்க மெழுக ஒருபெண், இவ்வளவும் கிடைத்தது, நான் சுகமாகக் காலம் தள்ளிக் கொண்டு வந்தேன். லட்சுமீசரதுக்கு, வியாபாரம் டில்லியில். இரவு எட்டு மணிக்குமேல், மோட்டாரில் கிராமம் வருவான், ஒவ்வொரு நாளும்.

லட்சுமீசரதுக்கு, இரண்டாந்தராமாக ஒரு இலாவண்யவதி வாய்த்திருந்தாள்—அவள் பெயர் அக்ஷயா.

அழகம் இளையும் மிகுந்த, அக்ஷயா, லட்சுமீசரதுக்குப் பெரியாக இருக்கக் கூடிய பருவத்தைக்குடும்பமாய்—எனவே இலட்சுமீசரதுகாரியான அந்தக் கிணுக்கு அவள் வாழ்க்கைப்படித்தாள். கிராமத்திலே, சேட் இலட்சுமீசர், இது பற்றிக் கேள்விப்பட் பேசுவதுண்டு—ஆனால் எதிர்பாரும் ஒரு வார்த்தையும் முடியாது—லட்சுமீசரதுக்குச் சொந்த அமோகம்.

வழக்கப்படி, மலை பூஜைக் காரன், சேட் வீடு சென்றேன் பூஜை அறையிலே உட்கார்ந்து அறையிலிருந்தோ, அதை அறையிலிருந்தோ, லட்சுமீசரது பனைவியின் பெச்சுக்குரல் கேட்ட உற்றுக்கேட்டேன், அவள் அக்ஷயா கச்சித்துக்கொண்டு பேசுவது—வேறு யாரோ, ‘குசகுசு’ வெளியே பேசுகிறார்கள்—முத்தம் கொடுத்துச் சத்தம் கேட்டது, திடுக்கிட்டே

(தொடரும்)

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

பொன்னெடு வந்து கறியொடு பெயரும் வழங்கெழு முசிரி.”

அதாவது, சுள்ளியெழுகிறந்த ஆற்றின் வெள்ளிய கலங்கக் களிப்புடன் வந்த கலங்கள், பொன்னெடு வந்து கொடு போயின என்பது யெ இவ்வாறான பழம் தமிழ்ப் பலவற்றால் நம் நாட்டு வந்த பெருமை சிறப்புடன் விளங்கும்.

மேலும், இசைக்கலை, சிற்ப ஓவியக் கலை, விஞ்ஞானம், மருவம், ரசாயனம் முதலிய அனைத்திலும், நாகரிக விஞ்ஞானம் நம் தாய் நாடு பண்புமிக்க இனத்திலிருந்தே வெகுதூரம் நேரடியிருந்தது என்று சொன்னால், மேற்படி துறைகளில் நாடுகளெல்லாம் நம் நாட்டைப் பற்றியே முயற்சியும் சிந்தனையும் வெற்றிபெற்றன. சொல்லுவதும் மிகையாகாததுணிவுடன் சொல்லுவோம்.

(தொடரும்)

திராவிட ஸ்தான்!

[சாத்தூர் சா. இராமசாமி]

சென்றவாரத் தொடர்ச்சி

நமது பெருமைக்குரிய தாய்நாடு வப்பமும், தட்பமும் ஒப்ப வாய்க் பெற்றிருப்பதால், அதனுடைய வறக்கை எழில்வளம் உடலுக்கு, மிகுந்த இனிமை பயக்க ஏற்றமாக இருக்கிறது. இன்னும் நமது வறக்கை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருமம், நெய்தல், பாலை என்று பாகுபடுத்தி அதன்கண் இப்பலக்கேற்ற மறையில் இன்ப வாழ்வு நடத்தி வந்தனர் நமது முன்னோர்கள். எந்நாட்டும் புகழும் நமது தாய்நாட்டில் சுவாழ்வுக்கேற்ற புகழ்களும், காடுகளும் கலந்து நிறைந்திருக்கின்றன. வறக்கையோடெய்த இன்பவாழ் வளிக்கும் குற்றலாலை, கொல்லி மலை, கொடைக்கானல், திருச்சுழக்குன்றம், திருச்செங்கோடு, திருவண்ணாமலை, பச்சையலை, சென்னிமலை, சேர்வராயன்மலை, பழனி, நீலகிரி, முகலிய மலைகளுக்கும், மலைசார்ந்த இடங்களுக்கும் மனிதவாழ்வுக்கு உற்ற துணை புரிவனவாக இருக்கின்றன. வேங்கடத்தெழும்பு இயற்கை மணமும், பொதுக்கையிலெழும் தென்றற் கற்றும் ஒன்றுசேர்ந்து நீலம் முதற் கோடுகளில் தாங்குமறுத் தேக்கு மாறு கிழும், மேலும் தொடர்ந்தும் அடர்ந்தும் அரண் செய்யும் பலைக் கோவையின் காட்சி வேறு எந்நாட்டுக்கும் இல்லாத தலைவாய் சிறப்பாகும். இன்னும் அப்பெருநிலைகளின் குட்டிகளெனக் காட்சியளிக்க நூர் சிறு சிறு வரைக்கட்டங்களின் சிறப்பும் பார்த்து மிகழவேண்டியவை. பாஸியும், பெண்ணையும்காவிரியும், கொள்ளிடமும், வைகையும்தொருவாயும் அகிலதாங்கி மணி கொழித்தது அதிர்ந்தோடும் அழகை ஆண்டுக்கணக்காய் வர்ணித்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

இன்பமயமான இவ்வியற்கைநாட்டில் பல்லாண்டு டல்லாண்டு பரம்பரையாய் வாழ்ந்துவரும் நமது மொழி தமிழ், தமிழ்நாட்டிற்கு இனிமையென்று பொருள், ‘தமிழ் தமிழ்சாயலார்’, ‘தமிழ்சேர்காஞ்சி’, என்று நம்முன்னோர்கள் இனிமை

எனும் பொருள்படத் தமிழ் எனும் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளனர். இன்னும் இசை, இயல், கூத்து என்று நம்முன்னோர்கள் முத்தமிழாய் வகுத்தமுறையைத்தான் இவ்வுலகின் ஏனையநாட்டு மொழியாளர்களும் பின்பற்றி அறிவு வளர்ச்சியிலும், நாகரிகத்துறையிலும் முன்னேற்ற மெய்தினர் என்பது கண்கூடு. இவ்வாறு அகில உலக உயர் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாய் நின்ற நம் தாய் மொழியாம் தமிழ்மொழியோடு இன முடையவையே தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் துளுவாகுசியமொழிகளும். அதாவது அவைகள் தமிழ் மொழியின்சிறுநிலைகளானவாம். இது பற்றியே மனோமணியம் ஆசிரியர் சுந்தரப்பிள்ளை பவர்கள்,

“எத்தகையதும் புகழ்பாணக்க விரும்பு பெருந் தமிழ்நாங்கே! பல்லுயிரும், பல உலகும் படைத்தமிழ்த்துத் துடைக்கினுமோர்,

எல்லையறுபாள் பொருள் முன்னிருந்தபடி இருந்ததுபோல், கன்னடமும், களிதெலுங்கும் கவின மலையாளமுந்தானும், உன்னுதிர்ந்துதித் தெழுந்தேயொன்று பலவாயிடினும் ஆரியம்போல் உலகவழக்கழிந்தொழிந்த சிதையான்செயன் மறந்து வாழ்த்துதுமே.”

என்று கூறியுள்ளார்.

நமது முன்னோர்கள் நமக்குரிய வாழ்வுமுறை இரண்டுவிதக் குறிக்கோளாக அமைத்துப் போந்தனர். அவையாவன; அகம், புறம் என்பதாம். இக்களைத் தொல்காப்பியர்திரும்ப எடுத்தோதியருளினார்.

மனதிற்கு அழியாத இன்பத்தை நல்குவது அறப்பொருள். அதாவது காதலின்பம் அல்லது அன்பு என்பதாம். புறப்பொருள் என்பது அகப்

பொருளைக் காப்பதற்குச் செய்யும் போர் அல்லது வெற்றி என்பதாம்; இஃது வெளியுலக இன்பம் நுகர்வதற்கும். இவைதான் நமது முதன்மையான கலாசாரமுமாகும். இவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டே சங்க இலக்கியங்கள் எழுந்தன. இல்லற இன்பத்தின் காதலின்பக்காதைகளை விவரிப்பது அகநானூறு. வாழ்வுப் போராட்டத்தின் வெற்றிப்பிரதாபங்களை வர்ணிப்பது புறநானூறு.

அகவாழ்வினும் சரி, புறவாழ்வினும் சரி, மானம் ஒன்றே தலைமை தாங்கி அவ்விரு இயல்புகளையும் சரிவர நடத்திச்சென்றது. எதுவரினும் சகிப்பார் தமிழர்; ஆனால் இழுக்குறச்சம்மதியார். இதனாலேயே வள்ளுவர்பெருமான்,

“மயிர் லீப்பின் உயிர் வாழாக் கவரிமான் அன்னார் உயிர் லீப்பர் மாணவரின்”

என்று தமிழர் சமுதாயத்தின் வாழ்வு இயல்பை வர்ணிப்பாராயினர்.

இல்லறக் காதல் வாழ்வுக்குக் கற் பொழுக்கமே சிறந்த உயிராகவும் புறவாழ்வுக்கு வீரோருறிக்கோளாகவும் தமிழர்கள் போற்றிவந்தார்கள்.

மலைபோன்ற துன்பம் வரினும் அஞ்சாத ஆண்மை, உயிர் போயினும் உண்மையை ஒளியரமை, போரில் புறமுது காட்டாமை முதலிய வீரக்குணங்கள் தமிழர் பிறப்போடு ஓட்டியவை. ஏமாற்றதல், வஞ்சித்து வாழ்தல், கோழைத்தனம் காட்டுதல், துன்பத்தைக்கண்டு அஞ்சுதல் இவையே இழுக்குடைமை என்று எண்ணி வீரவழியில்வெற்றி வாழ்வு நடத்தினார்கள் அவர்கள். பண்டைய நம்மக்கள் இளமைமுதலே போர்ப் பழக்கம் பெற்றிருந்தனர் என்பதும் நம் இலக்கியங்களிலிருந்து தெரிகிறது. இதற்குப் புறநானூறு கூறும் போராட்டக் காதைகளே சிறந்த சான்றுகளாகும்.

கல்வி வளர்ச்சியிலும் நம் நாட்டு முன்னோர்கள் நூற்றுக்கு நூறு கற்றறிந்த மக்களாகவே காணப்பட்டனர். ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் சமகல்வி பெற்றுப் புலவர்களாகிச் சான்றோர் அவையில் சமயிருப்புப் பெற்றனர் என்பதற்கு ஒளவப் பாட்டியார், காக்கை பாடினியார், கண்ணகி அம்மையார் போன்றவர்களே சான்றுவார்கள். இக்காலத்துப் படித்தவர்கள்

(தொடருங்)

பாரம் தாங்கமுடியுமா?

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

கொடுத்து விட்டு, நாடாள்த் தொடங்கி, இப்போது, எதற்கு எடுத்தாலும், பணம் இல்லை—பணம் இல்லை—என்று கூறினால், என்ன செய்வது? இந்தப் பழம்பாட்டைத் தானே, முன்பு, வெள்ளையர்கள், பாடினர்—அப்போது, இந்த அன் னியராட்சியைத் தொலைத்து, சுயாட்சி அமைத்து விட்டால், பிறகு கூட ஏற்படும் என்று மக்களிடம் கூறினர்—இப்போதோ, அந்தப்பழம் பாட்டையே பாடுகிறார்கள். இது சரியாகுமா? மதுவிலக்கினாலே, மகத் தான பொருள் கஷ்டம் ஏற்பட்டு விட்டது—பலகோடி ரூபாய்கள் வருமானம் குறைந்து விட்டது—எனவே, படிப்புக்குச் செலவிடப் பணம் இல்லை, என்ற கூறுகிறார்கள், மதுவிலக்குத் திட்டத்தின், வெற்றி, தோல்வியைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் கூறு வேன்—மதுவிலக்குச் செய்வதாகக் கூறிக்கொண்டு, மதிலிலக்கச் செய்வது, தவறு—மாபெரும் தவறாகும். மதிபரவாமுன்பு, இந்நாட்டுக்கு, மானிலத்திலே மதிப்புக்கிடையாது. உலகிலே உயர் இடம் நமது நாட்டுக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்றால், ஆள வந்தவர்கள், அறிவாலயங்கள் அமைக்கவேண்டும், ஊருக்கு ஊர்—கிராமத்துக்குக் கிராமம், கல்வி அமைச்சர் திரு. அவினாசினிகம் அவர்கள், தமக்கு முன்று ஆசைகள் உண்டு என்று கூறிக்கொள்கிறார். மூன்று ஆசைகள்; என்று சொல்வதால், நீங்கள் மண்ணாசை—பொண்ணாசை—பெண்ணாசை என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். அவையல்ல அமைச்சர் கூறுவது. அவருக்கு, தேசியம், காந்தியம், தமிழ், எனும் மூன்று ஆசைகள் உண்டு என்று கூறிக் கொள்ளுமா? ஏத்காலத்தில், இந்த மூன்று ஆசைகளையும் பூர்த்தி செய்து கொள்ள எண்ணுகிறார்—ஒரு குழப்ப மாகி விடுகிறது, அவருடைய திட்டம்—லேனாகோர் திட்டம்—எனக்கோர் உத்தரவு போடுகிறார். ரஷியாபோன்ற சிறந்த இலட்சிய பூமியிலே, பத்துக்கு மேற்பட்ட மொழிகள், தேசிய மொழிகளாக உள்ளன—எந்த மொழியையும் அவது, கட்டாயப் பொது மொழியாகுகளில்லை. சவிட்சர்ஸ்து, என்ற

நாட்டிலே, நாலு மொழிகள், தேசிய மொழிகளும் அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ளன. அவர்களை விடவா, இவர்கள் பெரிய அரசு அமைத்து விடப் போகிறார்கள்? இங்கு எதற்கு, கட்டாய இந்தி—பொது மொழி. நாட்டிலே ஆரம்பக்கல்வி பரவவில்லை—பணம் இல்லை, என்கிறார்கள் செலவுக்கு. ஏன், இந்தியில், புதுச் செலவு, அவசியமற்ற இந்திக்கு. தேசியத்துக்காக இந்தியாய், நாட்டுக்காகத் தமிழாய், உலகத்துக்காக இங்கிலிஷாய்—இப்படி இளம் மாணவர்கள் தலைமீது மூன்று மொழிகளைச் சுமத்தினால், அந்தப் பாரத்தைத் தாங்க முடியுமா? ஏன் இந்த விண் தொல்லை, என்று நான் கேட்கிறேன். நான், கல்வித்துறையிலே சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அனுபவம் பெற்றவன்—அதனால் கூறுகிறேன், கொழிசம்பந்தமாகச் சர்க்கார் கொண்டுள்ள போக்கு தவறானது—கல்வி சம்பந்தமாக, கருத்தற்று, கவலையற்று இருப்பது மிகமிகத் தவறு. என்ன செய்வது பணம் இல்லை? என்று கூறிவிட்டால் போதுமா? என்ன செய்வது என்று, கேட்டால், நான் கூறுகிறேன், உங்களால் முடியவில்லை என்றால், வெளியே வந்துவிடுங்கள், ஆட்சியை, நடத்தக்கூடியவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, என்று கூறுவேன். ஆட்சி செய்யும் பொறுப்பிலே இருந்துகொண்டு, கடையின் படிக்க காரியமாற்றது இருக்கக் கூடாது. இந்த நாட்டுக்குக் கட்டாய ஆரம்ப இலவசக் கல்வி அவசியம் வேண்டும்—அதற்காக எவ்வளவு பணம் செலவிட்டாலும் தவறில்லை—பணம் தேடியாக வேண்டும்—வருமானத்துக்கு வசை கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்—அது ஆட்சியாளர்களின் பொறுப்பு.—பொது பங்களும், நம் நாட்டிலே, கல்வி மிகமிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து, கல்வியை பரப்புவதற்கு, தங்களாலான உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும். இன்று இங்கு திறக்கப் பட்டிருக்கும், பள்ளிக்கூடம், பொதுமக்களின் பெருதவியினால், நிறுவப்பட்டது—பெரும் செலவில், இப்படிப்பட்ட பணிபுரியும் பண்பு நாட்டிலே அதிகமாக வேண்டும். அறிவு பரவ வேண்டும்” என்பதா கப் பேசினார், கல்லூரித் தலைவர்.

“வழக்கமாக, இவ்விதமான பள்ளிக்கூடங்களில், திறப்புவிழாவாற்ற மகதிரிமார்களை வரவழைப்பார்கள். நாளை மகதிரிமார்கள், கைதுசெய்ய வேண்டுமென்று தயாரித்துள்ள பட்டியலில் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளவன். என்னைக் கூப்பிட்டு, இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தைத் திறந்து வைக்கச் சொல்வது, சற்று துணிவான காரியமாகும்.

இந்தச் சிறிய, அழகிய, பட்டியில், இவ்வளவுபெரிய பள்ளிக்கூடக் கட்டிடம் அமைத்து, இந்தக்கல்விக்கழகத்தைத் திறந்துவைக்கும் அரும் பணியை ஆற்றும்படி, என்னை அழைத்த, என் கண்பர்களுக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பொது வாழ்க்கைத் துறையிலேயே ஓர்ளவுக்குச் சலிப்பு ஏற்பட்டு, சோர்ந்து கிடக்கும், எனக்கு இந்த அரும்பணி, சற்று, புது உற்சாகத்தைக் கூட ஊட்டுகிறது. உருவான காரியம், பயன்தரும் பணி, கொள்கை கோட்பாடுகளை நிகழித்தும் அமைப்புகள், தேவை அவைகளைச் செய்ய நம் தோழர்கள் பயிற்சி பெற வேண்டும், செய்ய வேண்டும், என்பதிலே, நான் சற்ற அக்கரை அதிகமாகக்கொண்டுவன். உருவான காரியமெதுவும் செய்ய வாய்ப்பும் திறமும் அற்றவர்களாம், ஆற்றலில்லையா, அல்லது அவ்விதம் செய்வதற்கு அவசியம் ஏற்படவில்லையா என்று பல தடவைகள் எண்ணி ஏங்கி இருக்கிறேன். நாட்டிலே மூடமதியுப, அறியாமையில் பிடியும், மிகப் பலமாக இருக்கிறத என்பதை நாம் அறிவோம்—நாட்டுக்கு அறிவித்தோம்—அறிவித்தும் கொண்டே இருக்கிறோம்—ஆர்—அறிவிக்கத்தான் வேண்டும். அந்த அரு பணிபாற்றும் நாம், அத்தாட்சி திருத்திப்படைந்து விட வேண்டிய து—அறிவு பரவ—மூடமதி முறித்திடுகப்பட, அறியாமை ஒழிய, எந்நார், ஆங்காங்கு, கல்விக்கழகங்களை ஆரம்பப் பள்ளிகளை, அரைக்கூடாது—உருவா பயனு தெரியும்—ஊருக்கும் நல்லது ஆகுமே—நமது உயர்தரமான கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்குமே இத்தகைய அமைப்புகள்—பள்ளிகள்—படிப்பகங்கள்—பட்டிதேட்டிகளெல்லாம், அமைக்கவேண்டும் என்ற அக்கரை, அறிவு பர

எதிர்காலத்தை ஆக்குவிக்கும் பாசறை

வேண்டும் என்ற கோக்கம் கொண்ட நமக்குத்தானே ஏற்படும்—நாம்தானே நாட்டாருக்கு நல்லறிவு, தேவை, தேவை என்று வலியுறுத்துகிறோம்—நாம்தானே, அந்த அறிவு பரவும் கல்விக்கழகங்களை அமைக்கவேண்டும்—என்றெல்லாம், எண்ணுவது, அத்தகைய உருவான காரியமாற்றது இருக்கிறோமே, என்பதை எண்ணி உள்ளம்நோவதுமானதிலேயே உள்ளவன் நான். என்னை நண்பர் இராமசாமி, தாதுக்குச்சிராமத்திலே, முப்பதாயிரம் ரூபாய்க்குமே செலவிட்டு அமைத்திருக்கும் அறிவாலயத்தைத் திறந்துவைக்க அழைத்த போது, நொந்த என் உள்ளத்திலே செந்தேன் பாய்வது போலிருந்தது. இதோ செயலாற்றுகிறார்கள்—உருவான காரியம் நடைபெறுகிறது—பேச்சு, ஒலி வடிவோடு நிலைபல, செயலாக உருவெடுக்கிறது, என்று எண்ணிக் களித்தேன்—நண்பர் இராமசாமிபை எண்குப் பல ஆண்டுகளாகத் தெரியு—அவரிடம் நான், இப்படிப்பட்ட உருவான காரியத்தை உண்டையிலே எதிர்பார்க்கவே இல்லை. பட்டபடுவனப் பேசுவார்—ஆர்வத்தால் கட்சிக் கூட்டங்களிலே எல்லாம் கலந்து கொள்வார்—சற்றுக் கண்டிப்பாகவே பேசுவார்—இவ்வளவுதானே தவிர, காரிய மாற்றுவார்—ஒரு ஊர் மக்களையே மனம் மாரச் செய்து, அவர்களின் உதவியைப் பெற்று, இப்படி ஒரு உருவான காரியம் செய்வார், என்று நான் எண்ணினதே இல்லை. வந்து பார்க்கிறேன், இந்த வசிகரமான கட்டிடத்தை, பெருமை அடைகிறேன், என் நண்பரின் பெரும் பணியைக்கண்டு. எந்த நகரமும், பெருமை கொள்ளக்கூடிய, அளவினும், தரத்தினும், அமைந்திருக்கிறது, இந்தக் கட்டிடம்—கிராமக் கல்விக்கழகம், என் நண்பர் நகைச்சுவை அரசர் என். எஸ். கிருஷ்ணன், தமது, கிந்தனா காலட்சேபத்திலே கிராம பள்ளிக்கூடத்தைப் பற்றிப் பாடுவார், அழகாக! “ஐன் னல் ண்ணிருக்கும்—கரையான் திண் ணிருக்கும்” என்று. கிராமங்களிலே பள்ளிக்கூடங்கள், அப்படித்தான் இருக்கும்—கள்ளிகாளான் முளைத்து, பாரம்புப்புற்றும் பாழாக் கிணறும் உள்ள புறக்கடை

யும், சரிந்துள்ள சற்றுச் சுவரும், ஒழுக்கல் கூரையும் கொண்டதாக இருக்கும்—இதிலேதான், “கல்விக்கரையை”க் கொழுவிற்றிருக்கச் செய்வார்கள்! கல்விபரவுமா? இதோ, உள்ள இந்த அறிவாலயம், இந்த ஊரிலேயே, சம்மியமான இடம்—இதுவரின் பொதுச்சொத்து—சிலமிருந்தவர்களின் செல்வம்—நாட்டின் எதிர்காலத்தை ஆக்குவிக் கும் பாசறை—இதை அமைத்த நண்பருக்கும், அவருக்கு உதவி புரிந்த நண்பர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உலகிலே உள்ள பல நாடுகளிலே நமதுநாடு ஒன்று—ஆனால், உலகிலே உள்ள எந்த நாட்டையும்விட, நமது நாடு, கல்வித்துறையிலே மிகமிகப் பிற்போக்கான நிலையிலே இருக்கிறது. நூற்றுக்குப் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் இருக்கும், எழுத்தறிவுள்ளவர்கள்—இதிலே, படித்ததை மறவாதவர்கள், படித்ததைப் பயன் படுத்துபவர்கள், அந்தப் பயனும் சொந்தத்துக்காக மட்டுமே இராமல், பொது நலனுக்கு ஆக வேண்டும் என்ற பண்பு கொண்டவர்கள், அறிவை ஆயுதமாகக் கொண்டு அறப்போர் புரிபவர்கள், ஆகியவர்கள், நூற்றுக்கு, ஒன்று இரண்டு தேறுவதும்கஷ்டம். நாட்டு நிலைப்படியிருந்தால், நானிலத்தில், நமக்கு எப்படி மதிப்புக்கிடக்கும்? நாட்டிலே உள்ள பிடை, காடு, ஆறு, வயல், இவைகளை மட்டும், சாட்சிகளாக்கினால் போதாதே! நாட்டின், பழம் பெருமைகள், கவிதைகள், காட்சிகள் ஆகியவைகளை பட்டும் ஆதாரமாகக் காட்டினால் போதாதே! உலகம்நமதுநாட்டை, முன்னணிகளில் ஒன்றாகக் கருதி மதிப்பளிக்க வேண்டுமானால் கல்வி நிலையரவேண்டும், கட்டாய ஆரம்ப இலவசக்கல்வி வேண்டும், பொதுவாகவே, அறிவு பரவ வேண்டும். இதை, ஆளவந்தார்கள் நிச்சயமாகத் தீர்த்து முக்கியமான பொறுப்பாக, கடமையாக, இலட்சியமாகக் கொள்ளவேண்டும். தலைவர் கூறியபடி, பணம் இல்லை, பணம் இல்லை என்று பல்லவி பாடினால் பயன் இல்லை. முதலமைச்சர் ஒமந்தூர் இராமசாமி அவர்கள், கிராமவாசி, மக்களின் நண்பர், குதுவாதம் சுயலமும் அற்றவர், சாது,

எல்லாம் சரி—ஆனால் அவர், முதல்மைச்சர் பதவியிலிருந்து கொண்டு முகாரிபாடினால் என்ன பயன்! நாட்டுக்குக் கல்வித்திட்டங்களைப்படிசெய்வதற்கு, நார்பத்து ஆறுகோடி ரூபாய் தேவைப்படுகிறது, சர்க்காரிடமோ பணம் இல்லை—என்ன செய்யலாம், என்று கூறுகிறார், ஏக்கத்துடன். இதுவா, முதலமைச்சரிடமிருந்து நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடியது. மூலக் காளிகையிலி லுள்ள எந்தப் பூசாரியும் இதைக்கூற முடியுமே! முன்பு இருந்த அட்வைசர்கள், இதைக்கூறினார்களே! துரைமார்கள் காலத்திலே, நாம் கேட்டுக் கேட்டுச் சலித்துப்போன பேச்சு, இந்த, பணம் இல்லை, பணம் இல்லை—என்பது. இதையே, இவரும் கூறுவதா! இதற்கு முதலமைச்சர் பதவியா! பணம் இல்லை என்றால், ஏன் இல்லை, பணம் எங்கே இருக்கிறது, எப்படிப் பெறுவது, என்பனவற்றையல்லவா, ஆட்சிப் பீடத்திலுள்ளவர்கள், ஆராய்ந்து, அறிபவேண்டும். ஊர்க்கோடியில் வயல்கள் உள்ளன—வெடித்துக் கிடக்கின்றன, ஊரின் மற்றோர் பகுதியிலே, பெரிய ஏரி இருக்கிறது—கிராமத்து உழவன், அந்த ஏரிக்கரை மீது அமர்ந்து, ஏக்கத்துடன், அருவான வயலிலே நீர் இல்லை, ஏரியே நீரைத்தா! நிலத்துக்கு வா! வெடித்துக் கிடக்கும் வயல்களைக் குளிரச் செய்திச் செய்தி—என்று உருக்கமாக அழைப்பானா! ஏரி நீர், வயலுக்குப்பாய, வாய்க்கால்கள் வெட்டுவான்—வயலுக்குப் பாய்ச்சுவான்! விளக்க மறிந்த விவசாயி அதைச்செய்வான், வீணர் கூட்டம், வருண ஜெபம் செய்து மழையைவரவழைக்கிறோம், என்று பொய்ப் பேசி ஏமாளிகளின் மடியைத் தடவுவார்கள். முதலமைச்சர், இதை அறியாரா? பணம் இல்லை—அவரிடம்—அரசாங்கத்திடம்—சரி—பணம் எங்கெங்கே இருக்கிறது என்பதை ஏன் கண்டறியக் கூடாது—எப்படி அந்தப் பணத்தை, படிப்புக்கு, நாட்டு நலனுக்குப் பயன்படச் செய்வது, அதற்கு என்னவழி, என்று கண்டறியவேண்டாமா? கடமையாயிற்றே! முதலமைச்சர், ஏக்கபல்லவா அடைகிறார், நார்பத்து ஆறுகோடி ரூபாய்

(9-ம் பக்கம் பார்க்க)

ஒரு திருந்தம்

11-7-48-ல் "திராவிட நாடு"

தலைப்பங்களில், உடையார்பாளையம் கொலை வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர் களில், கோழர் அருணாசலம் எம். எஸ். ஏ. அவர்களுடையேறு சிலரும் என்று இருப்பதைத் தோழர் P. வெங்கடாசலம் பின்னை அவர் களும் வேறு சிலரும் என்று திருத்தி வாசித்துக்கொள்ளவும். எதிர்பாராது ஏற்பட்ட இந்த அச் சப் பிரைமர்காகப் பொரிதாவது தவறு வதோடு, இந்த எதிர்பாராத தவறு தலைமன்னிற்கும்படி தோழர் அருணாசலம் அவர்களை வேண்டிக்கொள் கிறோம்.

செவ்வெண்ணிலைகளில்

திராவிட நாடு

காஞ்சி 18-7-48 [ஞாயிறு]

செவ்வெண்ணிலைகளில்

பொறுப்புற்ற பேச்சு

✱

“அறிவி அதிக விலக்கு விற்கப் படுகின்றதா? அப்படியானால், சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் தலையிட முடியாது. பஞ்ச நிவாரணக் கணிகளில் கண்டிரோல் விலக்கு அறிவி விற்கும்படி செய்யமுடியும். அதற்கு மேல் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. பணக்காரர்கள் அதிகவிலைகொடுத்து வாங்கினால் வாங்கட்டும்.”

இது சென்னை உணவு மந்திரி டாக்டர் இராஜன் அவர்களின் பேச்சு. 14-7-48-ல் சட்டசபைக் கூட்டத்தில் தோழர் அன்வார் கிட்டே கேள்விக்குப் பதில் அளித்த கையெழுத்தான உணவமைச்சர் இவ்வாறு பதில் கூறியிருக்கிறார். மாகாணத்தில் உணவு நிலைமை திருப்திகரமாக இருக்கும்போது, அறிவி, படி ஒன்று 1-4-0; 1-8-0 என்று ஏன் விற்கப்படுகிறதென்று கேட்டால், சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் தலையிட முடியாதென்றும், பணக்காரர்கள் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கினால் வாங்கட்டும் என்ற முறையில்தான் ஒரு பொறுப்புள்ள மந்திரி பதில் கூறுவது?

ஒரு ஊரில் எத்தனை பஞ்சவிவரணக்கடைகள் இருக்கின்றன? அந்தக் கடைகளில் என்ன ஒன்றுக்கு எவ்வளவு அரிசி விற்கப்படுகின்றது? அந்த ஊரில் உள்ள ஜனத்தொகை எவ்வளவு? நிவாரணக்கடைகளில்

அரிசி வாங்குபவர்கள் போக, மற்ற வர்களுக்கு அரிசி எப்படிக்கிடைக்கிறது? எங்கிருந்து கிடைக்கிறது? என்பன போன்றவைகளைக் கூடக் கண்டறிய முடியவில்லை. பெய்ஸ்ஸுல், அத்தகைய ஒருவர் அந்தப்பதவிக்கு ஏற்றவரா? மக்கள்மனையில் அக்கரை கொண்டவரா? என்று பொது மக்கள் கிந்திக்காமல் இருக்கமுடியுமா? பணக்காரர்கள் தான் அதிக விலை கொடுத்து அரிசி வாங்குகிறார்கள் என்பதை அமைச்சர் எந்த அளவு கேட்கலாம்? பணக்காரர்கள், பார்த்தாரா? பணக்காரர்கள், தங்களுடைய தேவைக்கு மிகுதியாகக் கொண்டுப்போது போலவே, தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள் முதலான எல்லாவற்றை வசதிகளையும் முன்கூட்டியே செய்து கொள்ளக்கூடியவர்கள் என்பதை யும், அவர்கள் தங்களின் அன்றாட உணவுக்கு அன்றாடம் அகித்து திரிந்து அதிகவிலை கொடுத்தேன் அரிசி வாங்க வேண்டுமென்ற நிலைமைக்கு ஆளாக்கக்கூடியவர்கள் அல்ல என்பதையும், அன்றாடம் காஞ்சி களான ஏழைப் பாட்டாளி மக்களுக்கே இந்த அல்லல் ஏற்படுமென்ற பதைப்பும், அரிசி விலை என்ன என்பதை அறிபுமுடியாத அளவுக்குத் தம்முடைய நிலையை உயர்த்திக் கொண்டுள்ள உணவு மந்திரியாரால் ஒருவேளை தெரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை என்றாலும், சட்டசபையில் வீற்றிருக்கும் பலர் இந்த இரங்கத்தக்க நிலையை அறிந்தும், அதனால் அவதிப்பட்டும், இந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு வழி வகை இல்லை என்று கேட்டால், சர்க்கார் இது விஷயத்தில் தலையிட முடியாதென்று தான் பதில் கூறுவதா? இவ்வளவு கூறுவது பொறுப்புள்ள ஒரு அமைச்சருக்குரிய பேச்சா என்று கிறோம்.

12-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

இத்தகையவையே, ஏக்கத்தின் துதவிகளாய், தாபத்துக்குரியவர்களுக்காக இயங்கின்றன. இந்நிலை மாறிக் கொள்ளாதே உங்கள் ஆசிரியர்களைக் கண்டதும் கிராமத்தார் மதிக்க உரியதான வாழ்க்கை நிலை அவர்களுக்குக்கிடைக்கும் படி செய்யவேண்டும். ஆசிரியர்களின் சம்பளம் இவர்களுக்குத் தக்கவியமாக உயர்த்தப்பட வேண்டும். ஆசிரியர்கள் தங்கள் அறிவை உணர்வைக் கொள்வதற்கு ஏற்றவியமாக பத்து இருபது கிராமங்கள்

7-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

வேண்டுமே, நாளைக்குச் செயல்பெற, என்று புலப்புகிறோம் சரியான பணமா இல்லை! முதலமைச்சரை, நான் அழைக்கிறேன், பணம் இருக்கும் இடங்களைக் காட்டுகிறேன் வாரும் என்று பணம், படிப்புக்குச் செலவிடத் தேடுமேபோது தானே காணோம்! மறம், எந்தக்காரியத்துக்குப் பணம் இல்லாமல் போய்விட்டது! ஜெயிந்தாரர்களுக்கு எந்த இடம் தரப் பணம் கிடைக்கிறது! மீட்டா மிசாசுதாரர்களின் தாபார் செலவுக்குப் பணம் கிடைக்கிறது! மந்திரிமார்களின் சம்பளங்களை அதிகப்படுத்திக் கொண்டால் பணம் கிடைக்கிறது, விழாக்களுக்குக் கிடைக்கிறது, படிப்புக்குச் செலவிட மட்டுந்தான், பணங்கிடைப்பதில்லை! யாருக்குத் தெரியாது இந்த குடும்பம். ஆளவந்தாரர்களுக்கு நான் கூறுகிறேன், உங்களால், பணம் தேடிப் படிப்புக்குச் செலவிட முடியவில்லை என்றால், ஒரு ஐந்து வருஷகாலத்துக்கு, இந்தக் கல்வித்துறைமைய, திராவிடர்க்குழகத்தாரிடம் ஒப்படை யுங்கள்—ஐந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு பாருங்கள், நாட்டிலே கல்வி என்ன நிலைபெற்றுள்ளது என்று பணம், எங்கெங்கிருந்து கிடைக்கிறது, எவ்வளவு தொகை தொகை யாகக் கிடைக்கிறது என்ற வேடிக்கையைச் செய்து காட்டுகிறோம், பார்க்கட்டும்! சாமான்யராக எரிட்டோ, நான்கள் கொண்டு கேட்கப் போவது. எங்களை எந்தெந்தச் சூழியிலும், நான்கு நான்கு நாளைக்கு இவர்கள் துறறுகிறார்களே, அதே சூழியிலேமே சென்று முறைபிடுவோம்—குறைகளை எடுத்துக் கூறுவோம்—உதவியும் பெறலோம். ஏழுமையினிடம் செல்வோம், கீழ்ப்பு வலியையும் சகித்துக் கொண்டு, “தீர தவ்வினையைத் தீர்த்துவைக்கும் திருபதியைப்போன நாட்டு மக்களுக்குப் போதுமான படிப்பு இல்லை—நாடாள்வோ ரிடமோ, படிப்புக்குச் செலவிடப் பணம் இல்லை—ஆகவே ஆண்டவனே! ஆகக்காங்கு அறிவாலயம் அமைக்க வேண்டும், கருவிகூர்ந்து காசுதா,

மாசில்லாதவனே! பத்திரமங்கள், பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தைக் கொண்டு, உனக்கு முப்பது இலட்ச ரூபாய் செலவிலே வைத்து அளித்திருக்கிறார்களே அதைக் கொடு! பல கல்லூரிகள் அமைக்கலாம்! வைர முடியில் இருந்து இளம்பூ ஜோலிப்பு சாமான்யமானதல்லத் தான்—ஆனால், அதைப் பணமாகிப் படிப்புக்குச் செலவிட்டால், நாட்டிலே பரவும் அறிவு ஒளி இருக்கிறதே அது, உன், வைரமுடியின் ஜோலிப்பைவிட, அதிகமாக இருக்கு!” என்று கேட்டோம். திருமலை யப்பன், முடியாது என்று கூறியிட முடியாது. ஆஸ்தித்தத்தின் பாதுகாவலர்கள் என்று தங்களைக் கருதிக்கொண்டிருக்கும் பேர்வழிகளின் பேச்சையாவது, அவர், உதாசினப் படுத்தக்கூடும்—எங்கள் பேச்சை அவர், தள்ளியிட முடியாது. “நல்ல பிள்ளைகளாகத்தானே இருக்கிறார்கள் இவர்கள்! இவர்களை எஸ்திகர்கள் என்று நினைத்தார்கள்! இவர் கள் என்று நினைத்தார்கள்! இவர் கள் கேட்பது, நியாயமாகத்தானே இருக்கிறது, நாட்டிலே, அறிவொளி பரவத்தானே வேண்டும். அறிவு பரவினால்தானே என்னையே உணர முடியும். நான் வேறு, அறிவு வேறு அறிவான தெய்வமே—என்றுதானே அறிஞர் பெருக்கள், என்னையப்பற் றிக் கூறினர். அந்த அறிவு பரப்பத் தானே, என்னைவா முடிபைக் கேட்கிறார்கள்—சர்க்காரே வேண்டுமே—இதை நம்முடைய பணம் குமா! நான் என்ன ஆரணச் சமாதானகிப-பத்திரம் பணம் சமாதான கொண்டவர்கள் தம்மை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள உதவும், அட்வர்டைஸ் மெண்ட் அலங்காரப் பதுகையா செச்சி அறிவுக்குத் தான் ஆதரவு தர வேண்டுமே—என்று தீர்மானித்து வைரமுடி மட்டுமல்ல, அவரிடம் உள்ள, வகை வகையான ஆபரணங்களை, பொருளியியல் தந்து, “எடுத்துச் செல்! அறிவு பரப்பிக் விடக் கழகங்களை, கிராமங்களிலே எல்லாம் ஏற்படுத்து.” என்று அவ் புரை கூறி அனுப்புவார்! ஒரு ஐந்து தாண்டுகள் போதும்! முதலமைச்சர், நாற்பத்தாறு கோடி அல்லவா கேட்கிறார். தாராளமாகத் திரட்டித் தருகிறார். தாராளமாகத் திரட்டித் தருகிறோம்! இல்லை தலம் செல்வோம், “தாண்டவமூர்த்தி மக்கள்

விடுகளிலே மண் பாண்டங்கள் உள் ளை! உமது விட்டுக்கோ, தங்கத் தால் செய்த ஒலிகள் உள்ளன! தரித் திரம் தாண்டவமோடும் இந்நாட்டிலே படிப்புக்குச் செலவிடப் பணம் இல்லை! ஆகவே, ஆளுகாரசாதனே! அந்தத் தங்க ஒலிகள் தருக! என்று கேட்டுப்பெறவோம். கோக்க நாதன், காஞ்சிவரதன், கச்சிதகம் பன், காணத்திரசன், மதுரை மீதுட்டி, குஞ்சான், எவ்வளவுபேர் உள்ளனர் இலட்சக் கணக்கில், கோக்கக் கணக்கில் வைத்துக் கொண்டு. அந்தப் பணம் படிப் புக்கு வந்தோசை பக்குவமாக வழி செய்வோம்—விரிவிருந்து நீர் வய லுக்கு வந்துசேர வாங்கக்கூடக் வேண்டி பயிர் செய்துக்கச் செய்து வேட்கட்டிலின் பெயர் கூறி கட்ட வேட்பட்டிருக்கும் ஒரு ஊலத்தை விடுவித்து நாட்டு மக்க ளின் அறிவுக் கண்ணைத் திறந்து வைக்கும் அரும்பணிக்குச் செல விட்டு, நாட்டிலே புதிய நிலை. புதிய வலிவு, புதிய பொலிவு ஏற்படச் செய்வோம். ஆளவந்தார்கள் இந்த அறைகூவலை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாரா! கல்வித்துறையில் காரிய மாற்றம், ஆற்றலில்லை என்றால் ஒப்படைத்து விட்டும் திராவிடர்க்குழகத்திடம் துர் ஐந்தாண்டு—பிறகு காட்டைப் பார்த்து! உண்மை இல்லையாம் பண! உண்மை இல்லை—தானிய இலகி மனம் இருந்தால் மார்க்கர் உண்டு!

பொதுமக்களின் செலவு நினைக்கு, தரும் உணர்ச்சிக்குத் தயான குணத்துக்கு மனுச்செய்து கொள் கிறார் முதலமைச்சர். தன்னுட்க னுக்கு முன்பு பேசியிருக்கிறார் கட்டி குக்குத் தேவையான அளவிலும் முறையிலும் அறிவு பரவச்செய்ய பணம் இல்லை சர்க்காரிடம், ஆகவே பணம் பணத்தோடு தருமபெய்யு பணம் இந்தத் தக்க காரியத்துக்கு! யுங்கள் இந்தத் தக்க காரியத்து கல்வித்துறையில் தருங்கள்—எனது உருக்கமாகக் கூறுகிறார். ஊரான வந்தவர் உருக்கமாகத்தான் பேசினார்—ஆனால் இதைவிட அதிக உருக்கமாக இதற்கு முன்பு பன் உருக்கமாக இதைக் கருதுகிறார். இவரிடம் மெனதகன், வேதாந்திகள், தித்தார்திகள், ஆழ்வாரதி நாயன் மார்கள் மனுச்செய்துபார்த்து விட்டார்கள்! இவரிடம், நாம் துந்தம்

தருமத்தை வியாபாரமாக்குவதா?

காரியத்தை அல்ல எதிர்பார்ப்பது. காலட்சேபமும் உபேத சமும் செய்ய மாதச் சார்புடைய பந்திரி உத்தியோகமும் இல்லாமல் பலர் உள்ளனர். முதலாளிச் சார வேண்டாம்; இருப்புப் பெட்டியைத் திறக்கச் செய்ய இன்மொழிக் கீதம் பாடும் காரியத்துக்கு டார்ச்சம் இதுவல்ல.

தருமம், கருணை, என்னும் உள் எப்ப பண்புகள், இன்று உள்ளதை விட, அதிகமேயுள்ளன. முடி, அகிக அளவிலும் ஏற்பட்டு விடுவதாலே மட்டும், நாட்டுக்குத் தேவையான, நற்காரியங்களைச் சாதித்துவிட முடியாது. கருணை, வளருவதல்ல—அக்கம் பக்கம்—சுற்றுச் சார்பு—வரவு செலவுக் கணக்கு, இவைகளுக்கு ஏற்றபடி, அந்த உணர்ச்சியும் உருவெடுக்கும். பரிட்சை பார்த்தே தெரிந்துகொள்ளலாம், யாருமும், பையில் பணத்துடன், பல் ஸ்டான் டில் நிற்பவர், முதல் பிச்சைக்காரனுக்கு, அவன் கேளாபலே, காசு கொடுப்பார்—கொடுப்பதோடு, அந்தத் துரப்பாக்கியவரின் நிலைப என்னி வந்துவார்—இவர்களை ஈட்டுவது வழி இல்லையா என்று வாரோவர்! உணர்ச்சியால் உர்தப்பட்டு, உருவார். இரண்டாவது பிச்சைக்காரன், கெட்டுப் பெறுவான் காசு! மூன்றாவது பிச்சைக்காரன், கேட்பான், இவர், கவனி யாதது போகிறுப்பார்—அருகே யாரோனும் இருப்பது தெரிந்தால், காசு கொடுப்பார், பிச்சைக்காரனை, புடன், நாலாவது பிச்சைக்காரனை, நாடே இடுப்பவரும் கலந்துகொள் கட்ட இருப்பவரும் கலந்துகொள் வார், அர்ச்சனையில், இவ்வளவுதான், இருபதயதின் தாங்கு சக்கி! இரத்த தரும குணத்தை ந. பிபா, நாட்டிலே கலிச்சாலைகள், நிறுவ முடியும்—நீடித்து நடத்த முடியும். முதலாளிச் சார, தருமவாண்களிடமிருந்து மனுச் செய்து கொள்கிறார்—தன் பாகி பிடித்துக் கிடக்கும் டல்லேறு இடங்களை மறந்துவிட்டு, சரி, தருமத்தைக் கட்ட துணைக்கு அழைக்கட்டும்—ஆனால், ஒன்று தருமம் எது? எத்தகைய தருமம். செய்ய வேண்டும்? எவ்விதமான தருமம் செய்யத், நல்லது, என்று மக்கள் இன்று எண்ணுகிறார்கள்—எண்ணம்

கொள்ளச் செய்யப்படுகிறார்கள்—இந்த 'சாஸ்திர' ஆசாச்சியில் அமைச்சர் குழுக் கலைவர் ஈட்டுடாக வேண்டும்.

இம்மைச் செய்து மறுமைக்கு உபயோகமாகும், இவ்வகையில் செய்யும் தருமம், புனயத்தைத் தேடிக்கொடுப்பதால், மேலுலகில், நன்மையைத் தரும், என்ற எண்ணம், நமது மக்களுக்கு இன்னும் ஆழப்பதிந்திருக்கிறது. புராண இதிகாசங்கள், இந்தக்கருவியை உண்டாக்கினன. தருமன்செய்யவேண்டும், என்று கேட்டால் போகிறதென்கு நன்மை தேடிக்கொள்ள, என்றே மக்கள் கூறுவர்—தருமம், மறுஉலகில் இடமும் சுகமும் தரும், இங்கு தரப்படும் விலையாகவே மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தக் கருத்துடன், எத தருமம் என்பதுபற்றி, பல பழய ஏடுகள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. கோயில்கட்டித், குமபாபிஷேகம் செய்தல், தேர்திருவிழா செய்தல், ஆலயத்துக்குத் திருப்பணி செய்தல், சத்திரம் சாவுக்கட்டிவது, பிராமணருக்குத் தானம் கள் தருவது, என்பன போன்றவைகளை, பெருமாளும் தருமம், என்று கூறப்பட்டு மக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தருமத்தின் இலட்சண வினக்கம், அதன் மனமில்லல், தருமத்துக்குரிய பாத் திரம் யார், யாருக்குத் தானதருமம் செய்தால், புனயம் உண்டு, என்பது பற்றிப் கூறப்பட் டிருக்கிறது. பார்ப்பதற்குத் தான தருமம் செய்வது தான் புனயம் தருமம், என்பதுதான் சாஸ்திர புராண இதிகாசங்கள் மூலம் பகுத்தபாட்டிருக்கு எண்ணமாகும். எனவே, தருமம் செய்து வது என்றால் நமது மக்கள் பார்ப்பதற்குத் தானம் செய்வது என்று மட்டும்தான் எண்ணமுடியும்—அவ்விதம் எண்ணித் தான் நமது அரசர்களும் ஜனவரியானும் கரும், கோதானம் பூதானமும், குமபாபிஷேகமும் செய்து வந்தனர்—அதன் பாலுக்கப் பார்ப்பதன் சமூகம், பாடுபா மல் பிழைக்கவும், மற்றசமூகத்தவரை அடக்கி ஆளவும் முடிந்தது.

தருமத்தைப்பற்றி, இவ்விதமான தவறான கருத்தும், சமூகாசச் சீரழிவைத் தரும் கருத்தைக் கொண்டுள்ள மக்களிடம் பார்த்து, முதலமைச்சர் கல்விக்காக உதவுங்கள், அறிவுபரவல்தருமம்செய்யுங்கள், என்று சொல்கிறீர். மக்கள், தாங்கள் கொண்டுள்ள எண்ணத்தை விட்டு விடுவார்களா? இவர்களுடன் தருமத்தின் வராத் தருமம் என்று எண்ணுவார்? என்னினால்தானே, கல்விக்கழகங்களுக்கு உதவி செரிவர். என்னவேண்டும்! எண்ணவேண்டுமானால் அவர்கள் மன

வாழ்க்கை வசதிகளை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளுவோ, அல்லது முதலமைச்சரின் வேண்டுகோளை மதித்து, கல்விக்கழகத் தக்காக உதவித்தொகை அளிக்கவே பயன்பட்டு, நாட்டைப்பண்படுத்தியிருக்கும். ஆனால், தருமத்தை எப்படியுமே உலகிச்சகம்பெறும் வழி என்ற எண்ணுகிறார் கனோ, அதேபோலவே, திருத்தலங்களுக்குச் செல்வதும் திருவிழாக்கள் காண்பதும் புனயகாரியம் என்று மக்கள் எண்ணுகிற காரணத்தால், பிச்சையிருக்கும் பணத்தை இவ்விதம் பாழாக்கிக்கொள்கின்றனர்—கட்டப்படும் இக்காரியத்தைச் செய்வார்—இதைச் சத்திரம் என்று அவர்கள் என்ன வதால், இந்த எண்ணம் உள்ளவரும், ஊராளுமன்றத்தினர் எவ்வளவு உருக்கமாகக் கோர்ட்டாலும் எப்படி உதவித்தொகை தரமுடியும், நமது மக்களால். எத்தனைக் கென்று தருவது என்றுதானே சலித்துக் கொள்வர்—அந்தச்சலிப்புக்குக் காரணமும் இருக்கிறதே!

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்த்து விட்டு, நமது ஊரிலும் இப்படி ஒருகல்வி நிலையம் அமைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிறந்து, பணம் வசூலிக்க, தனவந்தர் கனிடம் செல்கிறார் ஒருவர் என்று வைத்துக்கொள்வோம்—என்ன நடைபெறும்?

கல்விக்குச் செலவிடத்தான் வேண்டும்—நல்லகாரியம்தான்—செய்யத்தான் வேண்டும், ஆனால், சக்தி இல்லையே என்ற செய்யப் போனமாதம் புலனெவ்வி கோயில் குமபாபிஷேகத்துக்காக, குப்பு குருக்கள் வந்திருந்தார். குபா முன்னாறு கொடுத்தனுப்பினேன், அப்பான் காரிய மாய்ந்தே, இல்லே என்று கூறலாமோ—வெள்ளிக்கிழமை வந்தார் வேதந்தர்ச் சாரியார், அவருடைய, மகளுக்குக்கல்வி யானமாம், பிராமண காரியம்; இல்லே என்று கூறலாம், அவரிடம் ஒரு ஜம்புது கொடுத்தேன், சோமவாரபூஜை தவறாது என்ருக்கேட்டேன், கோயிலில் செய்வது கிற வகையிலே வேறு செலவு இருக்கிறது. இதல்லாமல், இந்த வருஷம் ஒரு பெரிய செலவு, நமது ஊர்க்காரமாட்சியம் மனுக்கு வெள்ளிதேர் செய்கிறார்களே, அந்தரு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தவிட்டேன், ஆறு, ஏழு, என்று எப்படி எப்படியோ மல்லாடிப்பார்த்தேன், நம்ம எல்லாப்பாத்தலியார், முடியவே முடியாது ஆயிரத்துக்கு அரைபைசாகூடக் குறைத் துக்கொடுத்தால் வாங்கவே முடியாது என்று பிடிவாதம் செய்தார், என்செய்வது, 'பெரியமனுஷர்' அவர் பெச்சைச் செலவு ஏராளமாக ஆகிவிட்டதால், நீங்கள் கேட்கிற இந்த நல்லகாரியத்துக்கு அதிகமாகச் செலவு சந்தில்லை, இரண்டு ரூபாயை கூடுதலாகக் கொள்வோர்கள் என்று கூறித்தருவார்! இத்தகைய பார்ப்பதில்

தானே நாற்பத்தாறு கோடி கிடைக்கும்! மாற்ற. என்ன செய்கிறார் மந்திரியார்? இந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றுவதற்கான, மதி பரப்பும் பிரசாரம் செய்யும் திராவிடர் கழகத்துக்கு, ஆன்மான்ரு 1.44 பீராவது தவிர, வேறென்ன செய்கிறார்!

பணம், மதஸ்தாபனங்களின் போரல் முடக்கிக் கிடக்கிறது. மக்களின் பணம் அவ்வப்போது, இவ்வெல்லாம் நடைபெறும் திருவிழாக்களுக்காகப் பெரும் தொகை பாழாகிய வண்ணம் இருக்கிறது. பணம் படைத்தோருக்கு, தருமம் என்றால், தவறான எண்ணத்தான் இருக்கிறது. இவ்வளவு தடைகள் உள்ளன, முதலமைச்சரின் பாதையில்—இவைகளைத் தாண்டிச் செல்லமுடியுமா என்பதுதான் முக்கியமான பிரச்சனை. தருமத்தின் அடிப்படைப் பொருளை மாற்றவேண்டும் முதலில், மக்களின் பணம், பயன்ற காரிய யத்துக்குப் பாழாகிப் போகும் ஒழிக்கப் படவேண்டும். முடக்கிக்கிடக்கும் செல்வம், நாட்டிலே நடமாடவேண்டும். அப்போது நாற்பத்தாறு அல்ல, இன்னும் அதைவிட அதிகம் கோடி ரூபாய்கள் தாராளமாகக் கிடைக்கும், கல்விக்கு ஒரு சர்க்காரின் கடமை, வரவு இது, செலவு இது என்று எடுத்துக்கூறும், கணக்கர் வேலை மட்டில்லை. செலவு, அவசியமான அலுவல்களுக்குத் தேவை. இவ்வளவு தொகை வேண்டும், அந்தத் தொகையைப் பெற, இன்னின்று வழி வகுத்தருக்கிறோம், இன்னின்று வகை விலைபணமவியாயாகக் கொண்டிருந்தது, தித்தவிட்டோம், புதிதாக வருவாய் தரக்கூடிய இன்னின்று காரியங்களைத் துவக்கி இருக்கிறோம், இவ்வளவு தொகை வருவாயாகக் கிடைக்கிறது, என்று கூறவும் செயலாற்றவும் கடமை இருக்கிறது நாடு ஆளவந்தார்களுக்கு.

கல்விக்கான செலவுக்குப் பணம் தேடுகாரியம் முடிந்ததும், கல்வி வந்து விட்டது, அறிவு பிழந்துவிட்டது என்று கூறிவிட்ட முடியாது. கல்வித் திட்டமே, புரட்சிகரமான முறையில் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வேண்டும்—அறிவுத் துறைக்கு நமதுமக்களை அழைத்துச் செல்வக் கூடிய கல்வி தேவை, நமது மக்களுக்கு, உலகின் நிலைப உணர்ந்தக் கூடிய, விஞ்ஞானத்தின் மேன்மையை, தொழிலின் சிறப்பை விளக்கக் கூடிய கல்வி தேவை—மக்களின் மனதிலே உள்ள மாசுகளைத் துடைத்து, ஜாதமத குலபேதங்களைச் சோல்லால் மட்டில்லா போக்கி, எல்லோரும் ஒரே குலம் என்ற இலட்சியத்தைச் சொல்லால் மட்டில்லா மல் செப்பவில் காட்டும் நெஞ்ச உரமும் நேர்மைத்திரமும் ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்வி தேவை. மாயாவாதம், மனமருட்சி, மலையாளருக்குப் பிழைக்கும் வழி, -கனி அந்தப் பாதையிலாவது சென்றது

எவ்வளவு பெருமையாக இக்காட்டப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டாலும், அந்தரு ஆதாரமாகவாதை ஆதாரமாகக்காட்டி லுளும், பதிகங்களைப் பாராளுலும், வான உருமே கோபுரங்களைக்கட்டினாலும் ஒரு உண்மையான மறைக்கவே முடியாது—மனித சமுதாய வாழ்க்கைக்குத் தேவை யான வசதிகளை, பொருள்களை உலகுக்கு எாம் இன்னமும் ஒன்றுகூட்டி, நமது அறிவின் மேம்பாட்டிலும், திறமையிலும், அளித்ததில்லை—மாறாக, உலகின் மற்ற நாடுகள் தமது அறிவுத்தொழிவாலும், விஞ்ஞானத்திறமையாலும், கண்டுபிடித்தக் கொடுத்தன வாழ்க்கை வசதிகள் பொருள்களைக் கொண்டோன், எாம் நமது வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். ஒளி விஷயத்தில், ஒத்தவினக்குக் குப்பிருகு, எாம் முன்னேறவே இல்லை—'அறிக்கை விளக்கு' அளவுகூட! ஒளி விஷயத்தில், எாம் பூசாரியின் உடுக்கையின் ஒளி. 'ஓம் ஓம்' என்ற பிரணாமம் திரத்தைக் காட்டுகிறது, என்று கூறும் கிலியிலிருந்து முன்னேறவே இல்லை—பிரணவத்தின் பெருமையைச் சைவ மெய்யன்பார், ஒலிபெருக்கி மூலம், அயலார் அளித்த இந்த அற்புத தானத்தின் மூலம் பக்தர்களுக்கு உபதேசிக்கிறார்! ஒரு துறையிலாவது, எாம் கல்வி உலகுக் கான கருவிகளை, எண்ணக்களைக் கண்டிருக்கிறோமா என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள் அந்தப் பாதையிலாவது சென்றது

தேடுகாரியம் முடிந்ததும், கல்வி வந்து விட்டது, அறிவு பிழந்துவிட்டது என்று கூறிவிட்ட முடியாது. கல்வித் திட்டமே, புரட்சிகரமான முறையில் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வேண்டும்—அறிவுத் துறைக்கு நமதுமக்களை அழைத்துச் செல்வக் கூடிய கல்வி தேவை, நமது மக்களுக்கு, உலகின் நிலைப உணர்ந்தக் கூடிய, விஞ்ஞானத்தின் மேன்மையை, தொழிலின் சிறப்பை விளக்கக் கூடிய கல்வி தேவை—மக்களின் மனதிலே உள்ள மாசுகளைத் துடைத்து, ஜாதமத குலபேதங்களைச் சோல்லால் மட்டில்லா போக்கி, எல்லோரும் ஒரே குலம் என்ற இலட்சியத்தைச் சொல்லால் மட்டில்லா மல் செப்பவில் காட்டும் நெஞ்ச உரமும் நேர்மைத்திரமும் ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்வி தேவை. மாயாவாதம், மனமருட்சி, மலையாளருக்குப் பிழைக்கும் வழி, -கனி அந்தப் பாதையிலாவது சென்றது

பணம் மதஸ்தாபனங்களில் முடங்கிக் கிடக்கிறது

குருட்டிலே ஆகியவைகளை உண்பதில் வைக்கும், எண்ணக்கள் ஒழிக்கப்பெற்று, உலகிலே உயரிடம் விகிதம் பண்பு மத மக்களுக்கு வரக்கூடிய விதமான அறிவுக் கல்வி தேவை. இன்னுள்ள கல்வி முறையும், பாடத்திட்டங்களும், பாடப்புத்தகங்களும் இவ்விதமையத் தருவன அல்ல. எல்லாம் வகுப்பு மாணவனது இருக்கும் போது கண்ணன் தின்னும் பண்டம் என்ன? கண்ணன் தின்னும் பண்டம் வெண்ணெய்!—என்று ஆரம்பமாகும் புராணப் பாடத்தான் அவன் பி. ஏ., வகுப்பிப்போகிறபோது திரோபதை திவி லுரியும் படலமாகி, அவனுக்குத் தண்ணீர் யாக நிற்றது. புராணபுரிக்கு மாணவர்களை அழைத்துச்செல்வ, இலட்ச இலட்சமாக, கோடி கோடியாகப் பணத்தைக் கரைத்தவிட்டு, எங்கள் கல்விக்காக இவ்வளவு செலவு செய்திருக்கிறோம் என்று கணக்குக் காட்டிப் பணஇல்லை—அறிவு வளர்ச்சிக்குத்தண்ணீராகாது. கோவிலில் கொளுத்தப்படும் கற்பூரத்திலும், இத்தகைய கல்வியைப் பெற வது மாணவர்கள் வினக்கெடுப்பதற்கும், அறிவான வித்யாசம் இல்லை. எனவே பணம்தேடிச் செலவிட்டுக் கல்விக்கழகங்களை அமைப்பதோடு திருத்தி அடையக்கூடாது—கல்வித் திட்டத்தை, முறையைத் திருத்தி அமைக்கவேண்டும்.

எவ்வளவு பெருமையாக இக்காட்டப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டாலும், அந்தரு ஆதாரமாகவாதை ஆதாரமாகக்காட்டி லுளும், பதிகங்களைப் பாராளுலும், வான உருமே கோபுரங்களைக்கட்டினாலும் ஒரு உண்மையான மறைக்கவே முடியாது—மனித சமுதாய வாழ்க்கைக்குத் தேவை யான வசதிகளை, பொருள்களை உலகுக்கு எாம் இன்னமும் ஒன்றுகூட்டி, நமது அறிவின் மேம்பாட்டிலும், திறமையிலும், அளித்ததில்லை—மாறாக, உலகின் மற்ற நாடுகள் தமது அறிவுத்தொழிவாலும், விஞ்ஞானத்திறமையாலும், கண்டுபிடித்தக் கொடுத்தன வாழ்க்கை வசதிகள் பொருள்களைக் கொண்டோன், எாம் நமது வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். ஒளி விஷயத்தில், ஒத்தவினக்குக் குப்பிருகு, எாம் முன்னேறவே இல்லை—'அறிக்கை விளக்கு' அளவுகூட! ஒளி விஷயத்தில், எாம் பூசாரியின் உடுக்கையின் ஒளி. 'ஓம் ஓம்' என்ற பிரணாமம் திரத்தைக் காட்டுகிறது, என்று கூறும் கிலியிலிருந்து முன்னேறவே இல்லை—பிரணவத்தின் பெருமையைச் சைவ மெய்யன்பார், ஒலிபெருக்கி மூலம், அயலார் அளித்த இந்த அற்புத தானத்தின் மூலம் பக்தர்களுக்கு உபதேசிக்கிறார்! ஒரு துறையிலாவது, எாம் கல்வி உலகுக் கான கருவிகளை, எண்ணக்களைக் கண்டிருக்கிறோமா என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள் அந்தப் பாதையிலாவது சென்றது

தேடுகாரியம் முடிந்ததும், கல்வி வந்து விட்டது, அறிவு பிழந்துவிட்டது என்று கூறிவிட்ட முடியாது. கல்வித் திட்டமே, புரட்சிகரமான முறையில் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வேண்டும்—அறிவுத் துறைக்கு நமதுமக்களை அழைத்துச் செல்வக் கூடிய கல்வி தேவை, நமது மக்களுக்கு, உலகின் நிலைப உணர்ந்தக் கூடிய, விஞ்ஞானத்தின் மேன்மையை, தொழிலின் சிறப்பை விளக்கக் கூடிய கல்வி தேவை—மக்களின் மனதிலே உள்ள மாசுகளைத் துடைத்து, ஜாதமத குலபேதங்களைச் சோல்லால் மட்டில்லா போக்கி, எல்லோரும் ஒரே குலம் என்ற இலட்சியத்தைச் சொல்லால் மட்டில்லா மல் செப்பவில் காட்டும் நெஞ்ச உரமும் நேர்மைத்திரமும் ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்வி தேவை. மாயாவாதம், மனமருட்சி, மலையாளருக்குப் பிழைக்கும் வழி, -கனி அந்தப் பாதையிலாவது சென்றது

தேடுகாரியம் முடிந்ததும், கல்வி வந்து விட்டது, அறிவு பிழந்துவிட்டது என்று கூறிவிட்ட முடியாது. கல்வித் திட்டமே, புரட்சிகரமான முறையில் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வேண்டும்—அறிவுத் துறைக்கு நமதுமக்களை அழைத்துச் செல்வக் கூடிய கல்வி தேவை, நமது மக்களுக்கு, உலகின் நிலைப உணர்ந்தக் கூடிய, விஞ்ஞானத்தின் மேன்மையை, தொழிலின் சிறப்பை விளக்கக் கூடிய கல்வி தேவை—மக்களின் மனதிலே உள்ள மாசுகளைத் துடைத்து, ஜாதமத குலபேதங்களைச் சோல்லால் மட்டில்லா போக்கி, எல்லோரும் ஒரே குலம் என்ற இலட்சியத்தைச் சொல்லால் மட்டில்லா மல் செப்பவில் காட்டும் நெஞ்ச உரமும் நேர்மைத்திரமும் ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்வி தேவை. மாயாவாதம், மனமருட்சி, மலையாளருக்குப் பிழைக்கும் வழி, -கனி அந்தப் பாதையிலாவது சென்றது

தேடுகாரியம் முடிந்ததும், கல்வி வந்து விட்டது, அறிவு பிழந்துவிட்டது என்று கூறிவிட்ட முடியாது. கல்வித் திட்டமே, புரட்சிகரமான முறையில் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வேண்டும்—அறிவுத் துறைக்கு நமதுமக்களை அழைத்துச் செல்வக் கூடிய கல்வி தேவை, நமது மக்களுக்கு, உலகின் நிலைப உணர்ந்தக் கூடிய, விஞ்ஞானத்தின் மேன்மையை, தொழிலின் சிறப்பை விளக்கக் கூடிய கல்வி தேவை—மக்களின் மனதிலே உள்ள மாசுகளைத் துடைத்து, ஜாதமத குலபேதங்களைச் சோல்லால் மட்டில்லா போக்கி, எல்லோரும் ஒரே குலம் என்ற இலட்சியத்தைச் சொல்லால் மட்டில்லா மல் செப்பவில் காட்டும் நெஞ்ச உரமும் நேர்மைத்திரமும் ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்வி தேவை. மாயாவாதம், மனமருட்சி, மலையாளருக்குப் பிழைக்கும் வழி, -கனி அந்தப் பாதையிலாவது சென்றது

தேடுகாரியம் முடிந்ததும், கல்வி வந்து விட்டது, அறிவு பிழந்துவிட்டது என்று கூறிவிட்ட முடியாது. கல்வித் திட்டமே, புரட்சிகரமான முறையில் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வேண்டும்—அறிவுத் துறைக்கு நமதுமக்களை அழைத்துச் செல்வக் கூடிய கல்வி தேவை, நமது மக்களுக்கு, உலகின் நிலைப உணர்ந்தக் கூடிய, விஞ்ஞானத்தின் மேன்மையை, தொழிலின் சிறப்பை விளக்கக் கூடிய கல்வி தேவை—மக்களின் மனதிலே உள்ள மாசுகளைத் துடைத்து, ஜாதமத குலபேதங்களைச் சோல்லால் மட்டில்லா போக்கி, எல்லோரும் ஒரே குலம் என்ற இலட்சியத்தைச் சொல்லால் மட்டில்லா மல் செப்பவில் காட்டும் நெஞ்ச உரமும் நேர்மைத்திரமும் ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்வி தேவை. மாயாவாதம், மனமருட்சி, மலையாளருக்குப் பிழைக்கும் வழி, -கனி அந்தப் பாதையிலாவது சென்றது

பழைய முறைகளுக்குப் பாதுகாப்பு ஏன்?

கொண்டிருக்கிறோமா! நமது கல்வித்திட்டம் இந்த நோக்கத்தை மனதிற்கொண்டு மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். அப்போது தான் பணம் செலவிலெவதால், முழுப் பயன் கிடைக்கும். நமது நாடும் முன்னேறும்.

இந்த அறிவுபாப்பும் அரும்பணியினையே நோக்கமாகக்கொண்டு, கல்வியின் அடிப்படை மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டுமென்றே, வெறும் பிழைப்புக்கான கல்வியாகவோ, பேசைமையை வளர்க்கும் கல்வியாகவோ, இருக்குமானால் பயன் இல்லை. கல்வி முறையை மாற்றாமல் மேலும் சிலபல பள்ளிக்கூடங்களைக்கட்டி விட்டால் போதாது—இன்றுள்ள நிலையில், நமதுநாட்டுப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் பஜனை மடங்களுக்கும் அதிக வித்யாசம் இல்லை. பள்ளிக்கூடங்களில் பஜனைமடத்தில் நடைபெறாத ஒரு வேடிக்கை நிகழ்கிறது என்று வேண்டுமானால் கூறலாம். பழைய கட்டிடம் கலாசாலை, செங்கற்கள் பெயர்ந்துபோய் தளரிக் கிடக்கும் இடத்திலே, மழை பெய்தால், அந்த மழைநீர் செங்கற்களிலே பாய்ந்தோட, தண்ணீரும் காலிக் கலாரும், தாளும் குழையும்—நீரும் கெடும்—சிகப்பாகத் தெரியுமே தவிர, ஆடையை கரையாக்குமே தவிர, சிகப்புச் சாயமாகி விடாது! இரண்டு கெட்ட நிலை! நமதுநாட்டுக் கல்வி முறை ஏறத்தாழ இவ்விதமாகவே அமைகிறது. பழைய எண்ணங்களிலே கொஞ்சம் புது அறிவு தெளிக்கப்படுகிறது—ஒருகலப்பு பயனற்ற குழம்பு—பக்குவமற்ற முறை! இந்த நிலையில் உள்ளகல்வி பயன் தாது—நிச்சயமாகத் திருத்தி உமைத்தாகவேண்டும். அமைச்சர்கள் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வார்களா! இதற்குப் பிரத்யேகமான துணியு வேண்டுமே—பாரத புத்தர்களுக்கு இந்தத் துணியை உண்டா? எனக்குச் சந்தேகத்தான்! புத்தறிவு பரவுவதையே தடை செய்யும் போக்குத்தான் இவர்களிடம் இருக்கக் காண்கிறேன். நானும் என்னைச் சார்ந்தவர்களும் பெரும் புலவர்களால்—என்றாலும், நாங்கள் கம்ப ராமாயணத்திலே, கதைப் போக்கிலேயும், நீதியின் அடிப்படைப் பிரச்சினையிலேயும் குற்றம் குறைகள் கண்டோம்—மக்களிடம் கூறினோம். எங்கள் இயக்கத்தவரும் இங்கு வந்திருப்பவருமான நண்பர் குழந்தை என்பவர், இராவண காவியம் என்றோர் தால் இயற்றினார்—இதிலே குற்றம் குறைகள் இருந்தால், இதிலே உள்ள கருத்து கேடானது, தவறானது, அறிவுக்குப்பொருந்தாதது என்றால், இந்த அமைச்சர்கள், எடுத்துக் கூறலாமே மக்களிடம்—இந்த அற்ப காரியத்தையா நாங்கள் செய்வோம், நாங்கள் என்ன அவ்வளவு இலேசா, 'கணம்' களையிறே—

என்று கூறுவதானால், இவர்கள் செய்ய வேண்டாம், சீட்கோடிகள், பாடத் தாங்கிகள், படைவீரர்கள் என்றனரே ஏராளமாக, அவர்களைக்கொண்டு, பேசச் செய்துக்கொண்டே செய்வதா? இல்லை! காவியத்துக்குத் தடை விதித்தனர்! புத்தறிவுக்குத் தடை போடுகின்றனர்! பழைய முறைகளுக்குப் பாதுகாப்பும், புத்தறிவுக்குத் தடையும், விதித்துவரும் இவர்களிடமிருந்து கல்வித்துறையிலே, திருத்தத்தை எப்படி எதிர்பார்க்கமுடியும்! அமைச்சர்கள், ஆலய உபதேசிகளாகிறார்கள்! அன்பர் அவினசியார், அணில் பாலம்கட்டிய கதையைக் கூறுகிறார்! 'போர்வான்' நாடகத்தால், புத்தறிவு பரவுகிறது என்றதும், தடை! இப்படித் தடைபோடும் துரைத்தனத்தார் கல்வித்துறையிலே, எப்படிப் புரட்சிகரமான மாறுதலைச் செய்யத் துணிவார்கள்! ஆனால் மாறுதலைச் செய்யாமல் கல்வி மூலம், அறிவைப் பெருக்கமுடியாது. இதை ஆளவந்தவர்கள் உணர் மறுத்தாலும், அவர்களை ஆளவந்தார்களாக்கிய நீங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள். படிப்பு இருந்தால் பிழைக்கலாம், பெரும் பெருஞ் திரட்டலாம் என்ற ஆசை வந்ததைகூறி நான் உங்களை மயக்கமாட்டேன். நான் அறிவேன், நீங்களும் அறிவீர்கள், கை எழுத்துப்போடவும் தெரியாதவர்கள் கதைவாண்களாகி உள்ளனர்! அதேபோது M. A. B. L. வீட்டு வாடகை தரமுடியாததால், ஆண்டிற்கோர் வீடாக மாறுகிறார். கல்லூரிகளாகத் திரும்பியும், அப்பரும், பெரிய சாராஜபக்களைச் சிருஷ்டித்து ஆண்டிருக்கிறார்கள் சிறப்புடன். எனவே, கல்வியின் மூலமாகத்தான் பணம் திரட்ட முடியும், பட்டம் பெற முடியும், ஆகவே கல்வி தேவை என்று கூறவில்லை. கல்வி, சான்றோர்களின் எண்ணங்களின் தொகுப்பு—கல்வி பயில்வதன் மூலம், அந்தச் சான்றோர்களின் எண்ணங்களை அறிந்து, அறிந்ததால் நாமும் சிந்தித்து, சிந்திப்பதால் நாமும் சில பல எண்ணங்களைக் கொண்டு, பிரகு உலகுக்கு, அந்த எண்ணங்களையும் அந்த எண்ணங்களை அடிப்படையாகக்கொண்ட செயல்களையும், விளைவுகளையும், காணிக்கையாக்குகிறோம். டெலிபோன் கண்டு பிடித்தான் ஒரு விஞ்ஞானி—ஆனால் அந்தப் பொருள் இன்று, அவனுடைய வீட்டிலேயா இருக்கிறது, பரம்பரைச் சொத்தாக! எங்கும்—எவருக்கும், பயன் தருகிறது! அவன் பேருபகாரி! உலகுக்கு, நமது அறிவின் மூலம், செயலின் மூலம், ஒரு துளி கலவையு கிடைப்பதற்கு ஏற்ற ஆற்றலை நமக்கு அளிக்கக்கூடிய கல்வி நமக்குத் தேவை. கட்டாய இலவச ஆரம்பக் கல்வி மட்டும் போதாது, இந்த நோக்கம் ஈடேற. முப்பது நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் உள்ளனர் ஏராளமாக—எழுத்தறிவுமற்றது. அவர்

களை இனி ஆரம்பப்பள்ளிகளில் அமர்த்தி அணில், ஆடு, சொல்லித் தருவது, கேலிக் கூத்தாகும்—ஆயினும் அவர்களை, அறிவுத் துறையிலே துழையாது இருக்கச் செய்வதும் கூடாது. அந்தப் பெருந்தொகையினர், பழைய உலகிலேயே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தால், புதிதாகக் கல்வி பெறும் தொகையினருக்கும் அவர்களுக்குமிடையே, பெரியதோர் பள்ளம் அகன்ற வாயுடன் இருக்கும். அது பயங்கரப் பள்ளம்—ஜாதி பேதத்துக்குச் சமமான ஓர் கொடிய பேதத்தை, அந்த இரு கூட்டத்திற்குமிடையே உண்டாக்கி விடும்—அது ஆபத்தான நிலை! எனவே, முதியோர் கல்வித் திட்டம், வேண்டும்—வெறும் எழுத்தறிவுப்புப்போதாது, உலக அறிவை, அவர்களுக்கு, ஊட்டவேண்டும்—பாடல், நாடகம், கதை, உரையாடல், பேச்சு, காட்சி, ஆகியவை மூலம். அதிகமான பொருட் செலவுமின்றி, இதைச் சாதிக்க முடியும். ராமாயண பாரதக் கதைகளை, இன்றுள்ள மக்களில் பெரும்பாலோர், அறிவர்—எப்படி?—படித்தனரா?—இல்லை—கேள்வி ஞான மூலம் தெரிந்துகொண்டனர்—தலைமுறை தலைமுறையாக. நாமும், அவர்களுக்கு, அதே முறையிலே, புத்தலக அறிவைப் பரப்ப முடியும், அறிவுக் கழகங்கள் மூலம். நாயன்மார்களின் சரிதங்களைக் கேட்டு கேட்டுப் பழகிப்போன மக்களுக்கு நாம், நமது நாட்களில் வீரர், விவேகி, விஞ்ஞானிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை, இதுபோன்ற பெரிய கிராமக் கூட்டங்களில், எடுத்துக் கூறி, அவர்கள் மனதிலே புதிய கருத்து பரவச் செய்ய முடியும். அதிலும் நமது கிராமங்கள், தெளிவான, வளமான இயற்கை, அறிவள்ளவர்கள்—அவர்களுக்கு விஷயத்தை நாம் நல்ல முறையிலே விளக்கினால், பதிந்து விடும். முதியோர் கல்வித் திட்டத்தை இம்முறையில் நடத்த, பொதுநல நோக்கமும் பகுத்தறிவுக் கொட்பாரும் கொண்ட கழகங்கள், பெரிய கிராமப் பகுதிகளில் தோன்றவேண்டும். திருத்தி அமைக்கப்பட்ட கல்வித் திட்டத்தின் மூலம் ஓர்புறம், கட்டாய இலவச ஆரம்பக் கல்வியும், மற்றோர் புறம் முதியோர் கல்வித் திட்டமும், சேர்ந்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டால், நாட்டிலே நல்லறிவு நிச்சயம் பரவும், நாடும் முன்னேறும். இதற்கு ஓர் அச்சாரம்போல அமைத்திருக்கிறது, நண்பர் அமைத்துள்ள இந்தப் பள்ளிக்கூடம். இதிலே பணியாற்றப் போகும் ஆசிரியர்களும், நாட்டு நிலையை நன்கறிந்து பணி புரிய வேண்டுகிறேன். ஆரம்ப ஆசிரியர்கள்—கிராமப் புறங்களிலே உள்ளவர்கள் இன்றுள்ள நிலை, நெஞ்சை நோக்கச் செய்யக்கூடியது. அவர்கள் ஏழ்மையின்

(8-ம் பக்கம் பார்க்க)

தொடர் கதை

கற்பனைச் சித்திரம்

[4-7-48 தொடர்ச்சி]

கணபதிசாஸ்திரி என் முதல் பலி இளையபுதியைச் சிக்கச் செய்வதற்கு எனக்கு உடந்தையாக இருந்து, அதன்மூலமாகவே என்னை இழந்துவிட்ட ஆசாமி. அந்த இளந்த வாயன், எங்கோ காசியாத்திரை போய்விட்டான், ஜெயின் தாரின் கோபத்துக்கு ஆளாகக் கூடாது என்று பயந்துகொண்டு, என்ன ஆலோசனை என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன், சிலகாலம்வரை. பிறகு, இளையபுதி என்னை இப்பச் சோலைக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டதால், கணபதி சாஸ்திரியைப் பற்றிய எண்ணமே கூட மறைந்துவிட்டது. எதிர்பாராத விதமான சந்திப்பு நேரிட்டது! மானசிக கோகுலத்தில் கணபதி சாஸ்திரி! நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன்—தெளிவும் அதையொட்டித் தெரிய மும் வரச் சிலநிமிஷங்களாயின. அதுவரையில், கணபதி சாஸ்திரி குருமராகப் பார்த்தபடி இருந்தான். புன்னகையையும் பெருமூச்சையும் சமளடை கலந்துவிசினேன், கணபதி சாஸ்திரியின் கோபத்தைக்குறைக்க, பளித்தது பேச ஆரம்பித்தான், படபடவென்று—சரி, சரி, பேசட்டும், பேசிவிட்டால் கொதிப்புத் தானாகக் குறைந்துவிடும், நல்லது தான் அது, என்று எண்ணிக் கொண்டேன். டாக்டரே! உங்களுடைய வைத்யமுறைக்கும் இதற்கும் சற்றுவித்தியாசம். நீங்கள், காய்ச்சல் கொண்டவர்களைப் பேசாமலிருக்க வேண்டும், பேசினால் ஜூரம் அதிகமாகும் என்று கூறுவீர்கள்.. உடலில் கொதிப்பு இருக்கும்போது, அது ஒரு சமயம் கேவைப்படக் கூடும். உள்ளத்திலே கொதிப்பு ஏற்பட்டால் அவ்விதமாகப் பேசாமலிருந்துவிடக்

கூடாது—பேசிப் பேசி ஆத்திரம் வெளியே வார்த்தைகளாகக்கொட்டி விட்டால்தான்; கொதிப்பு அடங்கும். பேசாமல் இருந்தால் அந்தக் கொதிப்பு, வளரும், ஆசாமி கருகி விடக் கூடும்—விளைவு என்ன என்பது பற்றிய கவலையுமின்றி, விபரீதமான காரியங்கள் செய்யக்கூடும். கணபதி சாஸ்திரிக்கு, என்மீது எவ்வளவு ஆத்திரம் இருக்கும் பரவம்! சகஜம் தானே! அவன் கோயிலிலே கூட அவ்வளவு உருக்கமாக அர்ச்சித்த தில்லை—என்னை அவ்வளவு அன்புடன் அர்ச்சித்தான். இளையபுதி கிடைத்ததும், இனி உனக்கு விருந்து கிடையாது என்று கூறிவிட்டேன்—கோபமாகத்தானே இருக்கும். பல காலமாக வளர்த்துவிட்ட கோபம், பேசி ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டால்தான் நல்லது. ஆகவே, என், அடிக்கடி அவன் பேச்சிலே குறுக்கிடவில்லை—அவன் துடுக்குத் தனமாக இரண்டோர் சமயம் துறியபோது கோபித்துக் கொள்ளவில்லை—புன்னகையைக் குறைத்து விடவில்லை—அங்கு இருந்த ஒரு ஆசனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, கண்ணத்தில் கையை வைத்துக் கொண்டு, புருவத்தைச் சற்று ஹேலுக்குத் தூக்கியபடி, புன்னகையுடன், கணபதி சாஸ்திரியைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். டாக்டரே! அந்தப்பார்வையும், தினுசும், இப்போது நன்றாக இராது. அப்போது—என் இளமையிலே, அந்தப்பார்வை, உம்மைப் போன்ற ஊருக்கு உழைப்பவர்களின் உள்ளத்தைக் கூடக் குறுக்கிவிடும்—அவ்வளவு மாயசக்தி இருந்தது, அந்தப்பார்வைக்கு. கணபதி சாஸ்திரியின், கோபம், பஞ்ச பஞ்சாயிற்று அந்தப் பார்வையால்

“அடிகாத்தி! கள்ளி! என்னைத் துரோகம் செய்துவிட்டாயே, கடைசியரையில் தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்றுதானே எண்ணிக்கொண்டாய். இவனால் என்ன ஆகும், பஞ்சைப் பார்ப்பான்தானே, என்று எண்ணிக்கொண்டாய். இப்போது? என்னிடம் சிறைப்பட்டிருக்கிறாய். இளையபுதி கிடைத்துவிட்டான், இனி நம்மை யார் என்ன செய்ய முடியும் என்று எண்ணி இறமாப்புடன் இருந்துவந்தாயே, பார் இப்போது, படு அவதி. பாபி! நான் உனக்கு ஒரு குறையும் செய்யவில்லை. குறாகு, கோல் கொண்டவனிடம் கூத்தாடிக் கிடப்பதுபோல, உன்னிடம் நான் இருந்துவந்தேன்—என்னை வஞ்சித்தாய். கோயிலிலேயுள்ளதெய்யும் ஏழைக் குருக்கள், என்ன சாதித்திட முடியும், என்று எண்ணிக்கொண்டாய். பார்த்தாயா என்னுடைய அந்தஸ்தை. செல்வத்தை, அதிகாரத்தை! மானசிக கோகுலம்! பன்னார்கள்கூட மயங்கும் இடம்! இந்த இடத்திலே, நான் இட்டது தான் சட்டம். வெட்டு தலையை என்றால் போதும், தீர்த்தது. கிராடு இளையபுதியை என்று உத்தரவிட்டால் போதும், அவனிடம் இலட்சக் கணக்கிலே பணம் இருந்தாலும், கவலைபில்லை, கிராட்டிலொவர்கள் என் சீட்கோடிகள். வல்லவனுக்கு, எதுவும் சாத்யமாகும்—எங்கும் அவனுக்கு வசதி கிடைக்கும். தெரிந்துகொள்ளடி தெளிவற்றவா?—இங்கு நான் தங்கத்தட்டில்தான் சாப்பிடுகிறேன்—வெள்ளி வட்டில்களில் பழாசம்—வெட்டிலேவோ விசிறி, அதற்கு வெள்ளிப்பிடி—வெல்வெட்டு மெத்தை—வேணக்கோர் விதமான பட்டுப் பிதாம்பரம்—ஆடிப்பாடி எனக்கு மகிழ்வுட்டப் பலர்—அல்லாம் என் அப்பன் கண்ணன் திருவருளால் இவ்வளவும், நமது ஊருக்கு நெடுந்தொலைவுள்ள இந்த டில்லிப்பட்டணத்திலே, கிடைத்திருக்கிறது. என்னை வஞ்சித்த, உன்னைப் பற்றி நானும் கொஞ்சநாள் எண்ணி எங்கிணைன்—பிறகு மறந்து போனேன்—தற்செயலாக உன்னைக் கண்டேன், கடைவீதியில் அந்தக்காணியுடன். பிறகு, என் வேவுகாரர்கள் வேலை செய்தனர்—இதோ என் எதிரோ! இருக்கிறாய்—உன்னை நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் இங்கே—என்னவேண்டுமானாலும்”

இந்த முறையிலே, கணபதி சாஸ்திரி கொக்கரித்தான். பேச்சு அதிக

மாக அதிகமாக ஆத்திரம் குறைந்து கொண்டிருந்தது. நான் பேசாமலிருக்கக் கண்ட கணபதிசாஸ்திரி, “என்னடிகளா, யோசனை? நம்மோடு வந்துள்ள இளையபூபதி எப்படியும் நம்மை அழைத்துக்கொண்டுதான் போவான், என்ற தைரியமோ! அது தான் நடைபெறுது. என் வலர், அவனை வெளியே அனுப்பிவிடுவர்—எங்கே அந்தப்பெண் என்று கேட்டால், பதில் கிடைக்காது—போலீசில் முறையிடவோ முடியாது, யாரும் இவன்பேச்சை இங்குமதிக்க மாட்டார்கள்—அதமட்டுமல்ல—என் சிப்களிலே சிலர், பெரிய பெரிய அதிகாரிகள். அகனால் திடீரென்று இளையபூபதியை, கொள்ளைக் குற்றம், கொலைக் குற்றம், எது வேண்டுமாயினும் விழக்கூடும்—நான், ஆறு வருஷம்—பத்து வருஷம்—என்று இங்கு என்ன தண்டனை கிடைக்கவேண்டும் இளையபூபதிக்கு என்று எண்ணுகிறேனோ, அதன்படி அவனுக்குக் கிடைத்த விடும். இங்கு அவன் எதுவும் செய்துவிட முடியாது.” என்று கூறிவிட்டு, என்னை அந்த அறையிலேயே விட்டுவிட்டு, வெளியே சென்றான்—கதவை இழுத்துப் பூட்டிக்கொண்டான்—சத்தம் கேட்டது.

இளையபூபதியுடன் வாழ்ந்து வந்த வாழ்வு தீர்ந்துவிட்டது, என்று நான் தீர்மானித்துவிட்டேன்—கணபதி சாஸ்திரியின் பேச்சு, எனக்கு வெறும் மிரட்டலாகப் படவில்லை. பாவம்! என் பொருட்டுத், தகப்பனை விரோதித்துக் கொண்டு, சொத்தைக் கரைத்துப், பழைய ஜெயின் தாருடன் பணிகை கொண்டு, படாத பாடுபட்ட இளையபூபதியிடமிருந்து நான் பிரிக்கப்பட்டுவிடுவேன், என்பது தெரிந்து நான் கொஞ்சம் வருத்தமுற்றேன். ஆனால் ஏதும் செய்ய முடியாத நிலையில் சிக்கிக்கொண்டேன். சில நாட்களுக்குப் பிறகு வேண்டுமானால், கணபதி சாஸ்திரியை, ஏதாவது தந்திரத்தால் ஏமாற்றலாம்; ஆனால் அந்த நேரத்திலே, அவனை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்பது நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது. சரி—வெற்றி கணபதிசாஸ்திரிக்குத்தான்—ஆர்ப்பவெற்றி. என்ன சொன்னோ, எப்படி மிரட்டினோ, தெரியாது, கொஞ்சநேரத்துக்கெல்லாம், இளையபூபதியை, அந்த இடத்தைவிட்டு தூக்கியே விட்டான் கணபதிசாஸ்திரி. வெற்றிக்களிப்புடன், என்னிடம் சேதியைக்கூறினான்—அவனுடைய வெற்றி பரிபூரணமாகிவிட்டது—ஆகவே ஆனந்தடைந்தான். நான், கோகுலதாசியானேன்! கணபதி சாஸ்திரியின் காமக்கடாசத்திலே,

ஆங்கிலம் போல் இத்தியும் அயல்மொழியே

“இப்போது, அயல்மொழியான ஆங்கிலத்தைக் கற்றுத் தொகை இந்நாட்டில் மிகுதியாயிருந்தும், அவரால் இந்நாட்டுக் கல்லாமாந்தக் குந்தாய் மொழி கற்றுச் சிலர்க்கு ஏதொரு பெரும்பயனு விளையாதுருக்க, ஆங்கிலத்தை யொப்பவே அயல் மொழியான ஆங்கிலம் பட்டும் இனி நம்மவரிற் சிலர் கற்று வந்தார் பெருங்கட்டத்தினரான நம் ஏழைக்கட்கு அவரால் நன்மை உண்டாகிவிடுமோ? ஆங்கிலம் கற்றவர் அயல்மொழியைப் பேசினால் அதன் பொருளைப் பரிமாறல் நம் ஏழைக்கள் திசைத்த விழிப்பது போலவே, இந்த மொழியைக் கற்றவர் நம்மக்களிடையே இந்தியிற் சேரினால் அவர் அதன் பொருளை அறிபாடல் திசைத்து விழிப்பதென்பதை நான் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? ஆகவே, இவ்விந்திய தேவத்திற் பல நாடுகளில் பல் வேறு மொழிகளைப் பேசுவாரான பல வேறு மக்கட்கு முயற்சிக்கும் உண்மையாகவே நன்மை செய்யும் எண்ணமும் நன் முயற்சியும் உடைய தொண்டர்கள் இருந்தால், அவர் அவ்வாறாட்டினருந் தார்தாம் பேசுபதாய் மொழியையே நன்கு பயின்று அதன் வாயிலாக வாழ்க்கைக்குரிய பல நுகைகளையும் நல்லறிவுபெற்று முன்னேற்றம் அடையும்படி உதவி செய்கல் வேண்டும். இக்கனக்கு செய்வாண்கட்டுத், தம் தாய்மொழியையே கல்லாத பேசுதலாய் வறுமையில் வருந்திச் காலம் கழிக்கும் நம் எளியமக்களுக்கு, அவர் சிறிதும் அறிபாத இந்த மொழியைக் கட்டாயப் பயிற்சியாக வைக்கப்பெரிது முயல்வதால் ஒரு வறுமையன்தானும் விளையமாட்டாது.” மன்றமலை அடிகள்

முக்கியமானவரானேன்—டாக்டரோ! என வாழ்வில் இப்படித்தான், அடிக்கடி, எதிர்பாராத மறுதல்கள் எல்லாம் என்னுடைய ஏற்பட்டவை என்றும் கூறிக்கிடமுடியாது. டில்லிப் பட்டணத்துக்கு நாங்கள் புறப்பட்ட

போது, என் வாழ்வில், இப்படி ஒரு பெரிய மாறுதல் நடைபெறும் என்று என்ன நினைக்க முடியுமா! செல்வமும் சுகமும் சாமரம் விசு, இளையபூபதி பார்க்குக்கூற, கதர்க்கடை ஐயர் களிப்பூட்டும் பேச்சுப்பேச்சு, பூரண திருத்தியுடன் தானே சென்றேன், ரயிலில், இரண்டாம் வகுப்பில். என் வாழ்விலே, நேரிடவேண்டிய தொல்லைகள் தீர்ந்து விட்டன, இனி நிம்மதியாகக் காலங்கழிக்க முடியும் என்று தான் நம்பினேன். அப்படிப்பட்ட சாயத்திலே இந்த இடி நேரிட்டது. “ஏன் இவன் இப்படி ஆகிவிட்டான்? முன்பு, மிகுந்த அந்தஸ்துடன் வாழ்ந்து வந்தானே! ஓய்ந்தவராக இருப்பானே! ஜெயின் தாரின் நேசத்தைப் பெற்றிருந்தானே! இப்போது, வாடகை வீட்டில் குடியிருந்து கொண்டுவாடிக்கிடக்கிறானே! ஏன்?” என்று என்னைப்பற்றி விசாரித்து விட்டு, உண்மைக் காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அவர்களே பதிலுக்கறி விடுகிறார்கள், “கேட்டு அந்த ன், கர்வம் பிடித்தவன். பணக்காசையினால் பாழானான்” என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள் டில்லியில் எனக்கு ஏற்பட்ட பேரிடிக்குக் காரணம் நானா! நானாகவே, சில சமயங்களில் என்னனிக் கொள்வதுண்டு, பூவுகாயும் பூத்தும் காய்த்தும் இருக்க, அழகாக விளங்கும் செடிகொடிகள் மாக்கள், ஒரு குற்றமும் செய்யாதிருக்கும் போதே, பெருங்காற்று அடித்து, மலரையும் காய்களையும் பிடித்து எறிந்துவிட்டு, அலங்கோலமாகி விடவில்லையா! அது போல என் வாழ்விலே, அவ்வப்போது, எனக்குக் கிடைத்த சுகத்தை, வேறுயாராரோ செய்யும் செயல்கள் குறுவளியாக மாறி, அழித்து விடுகிறது போலு என்று என்னனிக் கொளவேன். இளையபூபதியுடன் இன்பமாகக் காலங்கழிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை, இந்தக்கணபதி சாஸ்திரி நொருக்கினான். சில நாட்களுக்குப்பிறகு, அவன் என்னை என் இஷ்டப்படி ஊர்போக அனுமதிப்பானோ, என்று என்னினேன். அவனோ, இளையபூபதியை, யாரைக் கொண்டோ மிரட்டித் தூத்தி விட்டதுடன், நான் இனி என்மேன்றும் அவனுடன், அந்த மானசிக கோகுலத்தில், ராதாமாதா வாக வாழவேண்டியது தான் என்று தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டான்—

அதற்கான ஏற்பாடு செய்து விட்டான்.

என்ன “ஜாலித்தை” செய்து, அவன் அவ்வளவு பேரையும் மயக்கி வைத்திருந்தானோ தெரியவில்லை—அங்கு, வந்தவர்கள், மதியற்றவர் களால்—உயர்தரமான அதிகாரிகள்—மதிதட்பமிருந்த வியாபாரிகள்—வெளிதேசங்கள் சென்று திரும்பியவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்களாகவிர, கடைகண்ணி வைத்துப்பிழைப்பவர்கள், கையெழுத்தும் போடாததெரி யாதவர்கள், அன்றாடம் ஜீவனத்துக்கு வேலை செய்பவர்கள், என் பன போன்றவர்கள் அல்ல. மானசிக கோகுலத்தின் மாட்சி பற்றிக் கவிபாடிக்கொண்டுவந்துகொடுத்துக் கோபாலிடம் (கணபதிசாஸ்திரி) கட்டாட்சம் பெற்றுக்கொண்டு போனவர்களும் உண்டு. நான், ராதாமாதா வானபிறகு, என்னிடமும், அந்தப் பத்தகோடிகள், பரிவும் பத்தியும் காட்டினர்.

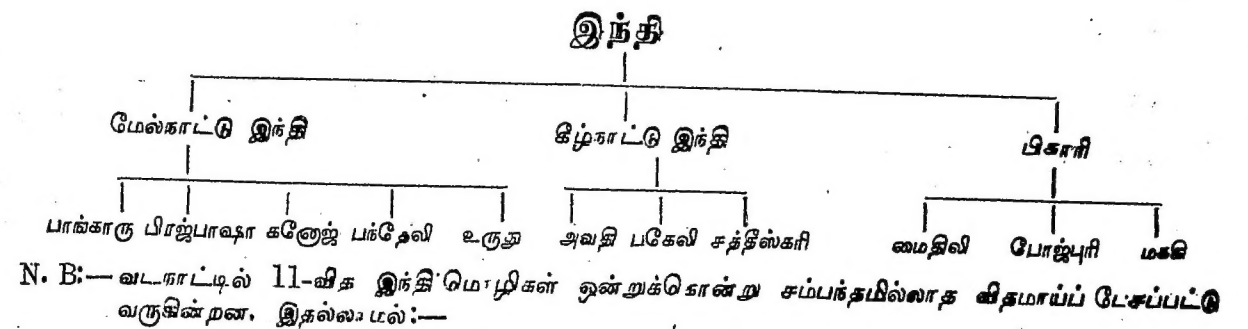
என்னால் தவிர்க்க முடியாத நிலையிலே நான் சிக்கிக்கொண்டேன்—சில நாட்கள் சஞ்சலப்பட்டேன்—பிறகு ஒருவாறு மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு, புதிய இடத்துக்குப்பதிய

நிலைமைக்கும் ஏற்றபடி என்னை நானே மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளவும், கணபதி சாஸ்திரியின் மனதைக் குளிரச் செய்யவும், பழக்கிகொண்டேன். அதாவது, நான், ராதாமாதா வேலையை ஏற்றுக் கொண்டேன். சலபமான வேலை. என்ன காரணத்தினாலோ, பத்திப் போதைகொண்ட சீடர்களுக்கு, காட்சி தருவது, பூஜையின் போது, மற்ற நேரத்தில் கணபதி சாஸ்திரியின் பூஜையை ஏற்றுக் கொள்வது! இவ்வளவுதானே! பல நாட்களுக்குப் பிறகு, நான் பக்குவமாகப் பேசியும், பல விதமாகக் கொஞ்சியும் செஞ்சியும், கணபதிசாஸ்திரியிடம், மானசிககோகுலம் அமைத்ததைத் தெரிந்து கொண்டேன். முதலிலே கணபதிசாஸ்திரி, இடந்தரவே இல்லை—ஏதாவது சாக்குக் கூறியே என்வாயை அடைத்து விடுவான்.

“எப்படி, இவ்வளவு ஆசாமிகளைச் சொக்க வைத்திருக்கிறாய்?” என்று நான் கேட்பேன், அவனோ, “எல்லாம், தபோ பலமடி, தபோ பலம்” என்பான்—தாழ்வுலத்தடிவிறந்து வெற்றிலையை எடுத்தது, நான் கட்டிக்

கொண்டிருந்த பட்டுப்புடையில் துடைத்து, அளவறிந்து சுண்ணாம்பு தடவி, அன்பு கணியும் பார்வையுடன், மடித்த வெற்றிலையை, கணபதிசாஸ்திரியின் அதரத்தருகே கொண்டு போய் நிறுத்திக்கொண்டு, “சொல்லுங்களேன், என்னிடம் கூடச் சொல்லப்படாதா?” என்ற மறுபடியும் கேட்பேன்—கணபதி, ஒரு விநாடி மயங்குவான், மறுகணம் சமாளித்துக் கொண்டு, “தபோ பலம் தானடி—ஏன், உனக்குச் சந்தேகமா! தபோ பலம், இவனுக்கு ஏது என்கிற எண்ணமோ! தாசிலோலனான இவனுக்கு, கேவலம் அர்ச்சகத் தொழில் செய்து கொண்டிருந்த இவனுக்கு, தபோ பலம் என்கிருந்து கிட்டும் என்று யோசிக்கிறாயோ? முட்டாளே! தாசிலேசனாடன் கூடிக் குலாவிக் கொண்டிருந்தாலும், மனசை நல்வாத்தியானத்திலே, நினை நிறுத்தி கிட்டால் போதுமடி, தபோ பலம் தானாகவரும்—” என்று கூறுவான். நான், கோபித்துக் கொள்வேன்—அவன் கொஞ்சுவான், என் கோபத்தைக் குறைக்க—ஆனால் உண்மையை மட்டும் கூறமாட்டான். (2-ம் பக்கம் பார்க்க)

இந்தி மொழியும் அதன் பிரிவுகளும்.

சிர்தி-லந்தி-பஞ்சாபி-குஜராத்தி-ராஜபுதானி-குமோனி-கடுவாவி-நேபாவி-உரியா-பங்கானி-மாட்டி-சினா-காஸ்மீரி-கோஸ்தானி-சித்ராவி-திராவி-பஷை-கலாஷா-கவாப்பி-இந்துஸ்தானி-பாரசி-ஆக்ஸெம் முதலிய இருபத்திரண்டுக்கு மேற்பட்ட தனித் தனி பெரிய மொழிகள் வடநாட்டில் பேசப்படுகின்றன.

தென்னிந்தியாவில் ‘பிகாரி’யின் பிரிவின் ஒன்றாகிய ‘மைதிலி’ மொழியையே “இந்தி” என்ற பெயரால் அழைத்திருக்கிறார்கள். அதனையே 25 கோடி மக்கள் பேசுகிறதாகப் பாமர மக்களிடம் கூறி ஏமாற்றுகிறார்கள்.

இந்தியாவிலுள்ள மக்களின் தொகையே 40 கோடி, அதில் ‘மைதிலி’ மொழிக்கு 25 கோடி என்றால், மற்றப் பெரும் மொழிகளுக்கு எத்தனை கோடி என்பதைச் சிறிது ஆழ்ந்து யோசித்தால், இவ்வளவு கூறி ஏமாற்றுகிறவர்களுடைய புறநுக்கு வெளியாகும்.

ஒரு இலட்சம் மக்களுக்கூடப் பேசாத ஒரு சிறு மொழியைத் தென்னாட்டில் கட்டாய பாடமாக அழைக்கப் பார்ப்பதில் ஏதோ ஒரு குழ்ச்சி வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்கிறார்களே யொழிய வேறில்லை என்பதை அறிந்து, கட்டாய இந்தித் திட்டத்தை ஏற்க முடியாதென்ற முடிவைச் சர்க்காருக்கு ஒவ்வொரு தமிழ்மகனும் தெரிவிக்கவேண்டும்.

தேவமொழி மக்களுக்கு ஏன்?

—●—

இப்போது சிலகாலமாக வட மொழியாகிய சமஸ்கிருத மொழியைத் தமிழ்நாட்டில் பரப்பும் முயற்சி நடைபெற்று வருகின்றது. அதிலும், ஆங்கிலேய ஆட்சி ஒழிந்து, சுதந்திரம் ஏற்பட்டபின், இம் முயற்சி காற்று வேகத்தில் பரப்பப் படுகின்றது. பள்ளிக்கூடங்களில், மாணவர்கள் கற்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படும் மூன்று கட்டாய மொழிகளில் சமஸ்கிருதமும் ஒன்றாக இடம் பெற்றுள்ளது. பேச்சு வழக்கொழிந்து, நூல் வடிவில் மட்டும் காணப்படும் சமஸ்கிருத மொழிக்கு இதுவரை இல்லாத இன்றியமையாமை இப்போது என்ன ஏற்பட்டுவிட்டது என்பது தெரியவில்லை. இந்தி மொழியை இந்நாட்டின் பொது மொழியாக்க வேண்டுமென்று கச்சை வரிந்து கட்டி நிற்பவர்கள், அதற்குக் கூறும் போலிக் காரணங்களைப் போலவே, சமஸ்கிருதம் இத்தமிழ் நாட்டில் பரவவேண்டுமென்று பாடுபடுபவர்களும் அதற்கு ஏதேனோ போலிக் காரணங்களைக் கூறுகின்றனர். அதாவது:—

“சமஸ்கிருதம் தேவமொழி. இந்தியாவின் பழைய நாகரிகம் சமஸ்கிருதத்திலேயே அடங்கி இருக்கிறது. மதத்தின் அடிப்படை உண்மைகள் எல்லாம் சமஸ்கிருதத்தில்தான் உள்ளன. எனவே, சமஸ்கிருதத்தை அனைவரும் படிக்கவேண்டும்.” என்ற காரணங்களைக் கூறுகின்றனர்.

எனவே, சமஸ்கிருதத்தைத் ‘தேவ மொழி’ என நம்புகின்றவர்களும்— ஒப்புக்கொள்கின்றவர்களும், ‘தேவ’ இனத்தைச் சேராத மக்களினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அதனைப் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்வதன் காரணம் என்ன?

தேவ உலகத்தில் வாழ்வதாகச் சொல்லப்படும் தேவர்களால் பேசப்படும் தேவமொழியான சமஸ்கிருதம், இப்போது அவர்களாலும் பேசப்படாமல் கைவிடப்பட்டு, “அகதி”

யாக நம்மிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டது—எனவே, அதனைக் காப்பாற்றுவது நம்முடைய கடமை என்ற முறையில் அதனை நாம் கற்று அதற்கு உயிர்ப் பிச்சை அளிக்க வேண்டுமென்பதற்காக இவ்விதம் கூறுகின்றார்களா? அங்ஙனமாயின், அந்த “அகதி”யை நாம் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து கட்டாயமாகக் காப்பாற்றித்தீர வேண்டிய நெருக்கடி எதுவும் அதற்கு இப்போது திடீரென்று ஏற்பட்டு விட்டதாகத் தெரியவில்லையே! தேவமொழியாகிய சமஸ்கிருதம் இங்குள்ள ‘பூதேவர்’ களால் நீண்டகாலமாகவே காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது. ‘தேவர்’ களால் பேசப்பட்டு வந்ததாகச் சொல்லப்படும் சமஸ்கிருதம், இங்குள்ள ‘பூதேவர்’களால் பேசப்படா விட்டாலும், அது, தனக்கு மிஞ்சிய செல்வாக்கை உண்மையாகவே பெற்றிருக்கிறது. விட்டு மொழி—நாட்டு மொழி என்றழைக்கப்படும் தகுதியை அது இழந்தபோதிலும், ஏட்டு மொழியாக நின்று, நாவிலுள்ள ஒலிக்கப்பட்டும், காதினாற் கேட்கப்பட்டும், கோயில்களிலும்—குளத்தங்கரைகளிலும் நல்ல செல்வாக்கோடு தான் திகழ்கிறது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களில் சமஸ்கிருதம் அடைந்திருக்கும் செல்வாக்கைக் கண்டு தமிழ்மொழி கூடத் தனக்கு இவ்வளவு செல்வாக்கு இல்லையே என்று வெட்கப்பட வேண்டிய அளவுக்கு அதன்நிலை உயர்ந்திருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களில் குடிசைகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் கடவுளருக்குக்கூடச், சமஸ்கிருதம் என்றால் ஒரு தனி வீடு பழம் பற்றுதலும், தமிழ் என்றால் அருவருப்பும் வெறுப்பும் ஏற்படுகின்றது. காரணம்:— இன்று தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களில் உறையும் கடவுளரெல்லாம் தமிழினத்தைச் சேராத தேவ இனத்தவரென்றும், தேவ உலகம் என்று சொல்லப்படும் கைலாயம்—வைகுந்தம் முதலான இடங்களில் இருந்து வந்தவர்கள் என்றும் சொல்லப்படுவதே

யாகும். இந்த மறுக்கமுடியாத உண்மையினை மெய்ப்பிக்கும் முறையிலேயே தமிழ் நாட்டிலுள்ள கடவுளரை யெல்லாம் தேவ இனத்தவரான ‘பூதேவரே’ பூசை முதலான எல்லாக் காரியங்களையும் சமஸ்கிருத மொழியின் துணைகொண்டே செய்தும் வருகின்றனர்.

அன்றியும், தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிவன் கோயில்களிலோ, கிருமால் கோயில்களிலோ தமிழ் மக்கள் துறைந்து அங்குள்ள கடவுள் வடிவங்களைத் தொடக்கூடாதென்னும் ‘தேவகட்டளை’ இன்றும் நடைமுறையில் இருக்கின்றது. அதோடு, இக் கடவுளரைப் போற்றியும்—புகழ்நும்—வாழ்த்தியும் நாயன்மார்களாலும், ஆழ்வார்களாலும் தமிழில் பாடப்பெற்ற தேவார—திருவாசக—திருவாய்மொழிகளையும் இங்குள்ள ‘பூதேவர்’கள் ஒப்புக்கொண்டு, அப்பாடல்களால் அக்கடவுளருக்குரிய வழிபாட்டு நிகழ்ச்சிகளைச் செய்வதும் இல்லை. அங்ஙனம் செய்யாதது மட்டுமல்ல, அப்பாடல்களை எல்லாம் கடவுளார் முன்னிலையில் பாடக் கூடாத பண்டாரப் பாடல்கள் என்றும் ஒதுக்கவைத்துள்ளனர்.

வடமொழி வழங்காத தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களில் தமிழ் மக்களுக்கு விளங்காத தேவமொழி மந்திரங்களைக் கொண்டு, கடவுட்காரியங்களெல்லாம் நடைபெறுகின்றதென்றால், இக்கடவுளார் எல்லாரும் தேவமொழியாளர்க்குரிய கடவுளராவரே யன்றித், தமிழ்ப் பேசும் தமிழ் மக்களுக்குரிய கடவுளர் ஆகார் என்ற காரணத்தால் தான் போலும், இங்குள்ள தமிழ் மக்கள் எவரும் இம்முறையினை இதுவரை எதிர்த்தாலும் இருக்கின்றனர்!

இவ்வாறு, தமிழ் நாட்டில், தமிழ் மக்களுக்குத் தேவைப்படாததும்—தமிழ் மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாததுமான சமஸ்கிருத மொழிக்குத் தமிழ் மக்கள் இது துணைச் சிறப்பும் செல்வாக்கும்

5-ம் பக்கத்தில்

END OF
ISSUE